Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

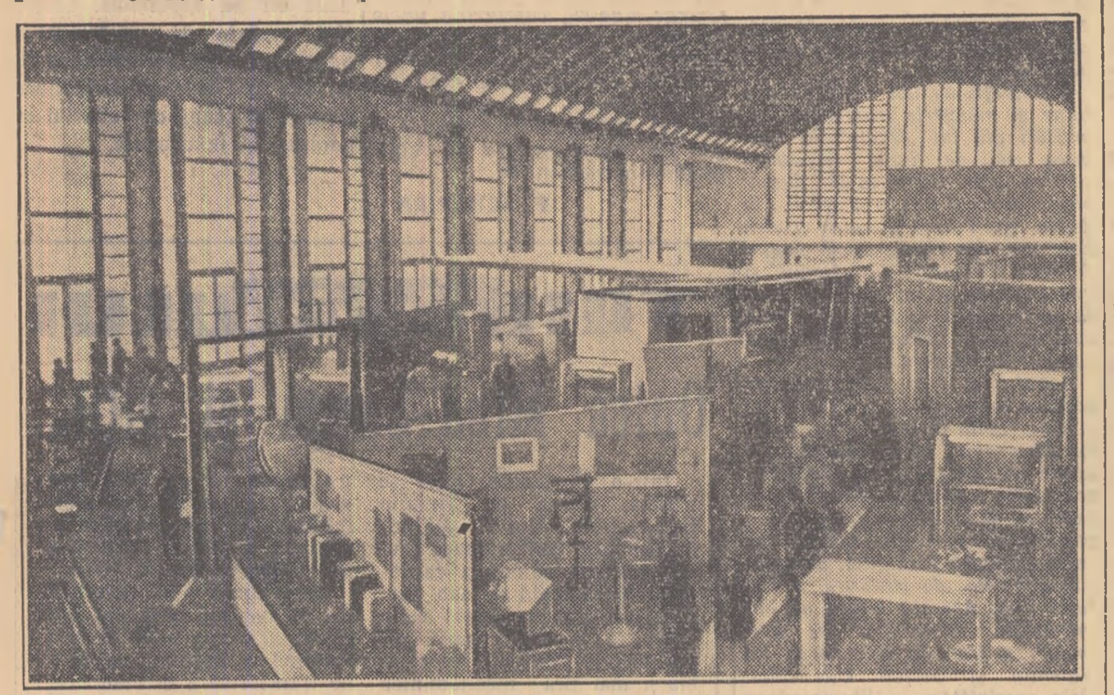
Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

ANUL XII, Seria II-a
Nr. 2188
4 PAGINI — 20 BANI
Miercuri 16 mai 1956

In pavilionul din Parcul Stalin (şos. Kiseleff 24) s-a deschis de cîteva zile expoziţia de mecanică, medicină şi electrotehnică a R.D. Germane. Expoziţia prezintă produse ce dovedesc înaltul nivel al industriei republicii prietene. Fotografiile noastre înfăţişează o vedere de ansamblu a expoziţiei precum şi o parte din instalaţia unei secţii de stomatologie.

Citiţi în pag. a III-a reportajul „PARCURGÎND O EXPOZIŢIE INTERESANTĂ".

Foto: R. COSTIN

„Luna confecţiilor pentru copii"

In perioada 15 mai—15 iunie se desfăşoară în Capitală „Luna confecţiilor pentru copii", organizată de Ministerul Industriei Uşoare în întîmpinarea Zilei internaţionale a copilului.

Marţi la magazinele „Cei trei ursuleţi" şi „Confecţia" a început vînzarea noilor modele de confecţii pentru cei mici realizată de colectivul fabricii de confecţii „Gh. Gheorghiu-Dej" din Capitală. Printre acestea se găsesc rochiţe „tiroleze" din imprimeuri subţiri, armonios colorate, costumaşe şi spilhozene din pichet alb şi înflorat, pantalonaşi şi salopete din doc, şorţuleţe din flanelă, uniforme şcolare, pardesie din catifea reiată şi din stofă „tropical", şepci şi pălărioare de vară etc.

Incă din prima zi a „Lunii confecţiilor pentru copii", aceste magazine au cunoscut o mare afluenţă de cumpărători.

In cadrul „Lunii confecţiilor pentru copii", fabrica de confecţii „Gh. Gheorghiu-Dej" din Capilă a pregătit pentru cei mici 60.000 confecţii de primăvară şi vară.

In legătură cu tratativele dintre R.P.R. şi Grecia

La 14 mai au început la Atena tratativele dintre Republica Populară Romînă şi Grecia asupra problemelor financiare pendinte între cele două ţări şi reluării relaţiilor diplomatice între ele.

Delegaţia romînă este condusă de tov. Al. Lăzăreanu, director în Ministerul Afacerilor Externe.

Veşti din agricultură

Lucrările agricole de primăvară sînt pe sfîrşite. Din toate regiunile sosesc veşti care anunţă că numeroase staţiuni de maşini şi tractoare şi-au îndeplinit planul lucrărilor agricole de primăvară. S.M.T.-urile din regiunea Oradea au realizat planul în proporţie de 106 la sută. Au fost executate în întregime lucrările contractate la gospodăriile colective, iar la întovărăşirile agricole 92 la sută. Cel mai mare volum de lucrări a fost executat de către S.M.T. Episcopia Bihorului care a îndeplinit planul în proporţie de 132 la sută, urmat de S.M.T. Ghiorac cu 126 la sută.

Rezultate bune au obţinut şi S.M.T.-urile din regiunile Hunedoara, Timişoara, Galaţi, Cluj şi Stalin. Pînă acum 60 de S.M.T.-uri din întreaga ţară au îndeplinit şi depăşit sarcinile de plan. Printre acestea sînt S.M.T. Cefa şi Traian Sat cu 137 la sută, Pantelimon cu 134 la sută, Chiraftei cu 130 la sută, Sînnicolau Mare cu 136 la sută.

Un colectiv demn de încredere

Nu se poate întîmpla niciodată ca în cazangerie liniştea să se aştearnă ocrotitoare. Zgomotele caracteristice, bine cunoscute, sînt însă la ceasul acesta mai rare, mai înfundate. Ion Eremia, Gheorghe Drăgan, Nicolae Dan, Tudor Diaconu, responsabilul brigăzii şi ceilalţi muncitori strînşi în jurul inginerului Ion Tănase privesc stăruitor planurile rînduite înaintea lor. Iată eclisele, mantăile tronconice, „urechile"; toate sînt acum doar nişte linii îmbinate cu măiestrie, la capătul a zeci şi zeci de calcule. Utemistul Ion Takacs, mezinul brigăzii, întors de puţin timp din armată, se uită cu o căutătură plină de curiozitate la noianul de repere. Incearcă să-şi imagineze cam cum ar trebui să arate, gata finisată, lucrarea ce li se încredinţează la acest început de lună. Dar oricît se străduieşte, nu reuşeşte să vadă contururile reale pe care oala de turnare le va lua abia după două săptămîni de muncă îndîrjită.

Ceilalţi cazangii, care au terminat acum trei ani prima oală de turnare pentru siderurgiştii hunedoreni, sînt răspîndiţi pe la alte uzine — unii la „Mao Ţze-dun", alţii la „Griviţa Roşie", ba chiar şi la Oraşul Stalin.

„Gîndiţi-vă numai la proporţiile de-a dreptul impresionante ale lucrării. Este vorba de o oală de turnare pentru furnalul nr. 7 de la Hunedoara: propria-i greutate e de un vagon (mai precis, are 12.000 kg.), iar capacitatea sa — de 80 tone".

Ascultînd aceste indicaţii date de inginer, nu-i de mirare că tînărul Ion Takacs rămase surprins:

— Ehei, dar aşa comandă e lucru nu glumă. Glasul său, cu inflexiuni ce trădau un sentiment de mîndrie, purta totuşi o uşoară umbră de neîncredere.

— Şi te sperii cumva de asta, voinicule? Apoi nu te credeam temător chiar într-atîta, îl înfruntă pe dată responsabilul brigăzii.

— Nu-i vorbă, nea Tudore, că nu m-aş încumeta să lucrez şi eu la oala de turnare, dar n-ai ce spune nici matale: aşa lucrare, mai rar.

— Ai dreptate, Ionică... dacă conducerea secţiei are încredere în noi, apoi să n-o dezamăgim.

Pe chipurile aspre ale cazangiilor, pe care timpul a încrustat linii dure, se vădeşte aceeaşi dorinţă: de a duce cu bine la capăt sarcina de răspundere ce li se încredinţase. Zăbovesc mai mult timp asupra schiţelor, le cercetează cu atenţie. Fiecare îşi spune părerea în legătură cu felul cum socoate că trebuie organizat lucrul. Discuţiile au continuat pînă tîrziu.

...De-a doua zi, în brigada condusă de Tudor Diaconu şi în echipa lui Ion Eremia ceea ce în planuri era doar schiţat a început încetul cu încetul să capete viaţă. Muncitorii din echipele şi brigăzile vecine căutau din cînd în cînd spre tovarăşii lor care trecuseră la închegarea uriaşei oale. Mai întîi, primind eclisele trasate, le-au aşezat într-o anumită ordine: aceea a „urgenţei" cum spun ei, în care urmează să fie aşezate pe operaţii.

— Asta se cheamă că ne organizăm munca, aşa-i?

Intrebarea o pusese mezinul brigăzii, iar răspunsul îl primi pe dată:

— Vezi bine, dar asta nu-i totul! In întrecere sîntem datori să ţinem seama şi de alte lucruri „mărunte"....

Deşi nimeni nu-i spusese încă ceva în legătură cu faptul că întîrziase „doar 10 minute" cu o zi în urmă, Ion Takacs plecă capul şi obrajii săi se îmbujorară pe dată. Se simţi dator să explice:

— Tovarăşe Eremia... să vedeţi... eu ... Am să lucrez ca toţi ceilalţi din brigadă. Pe cuvîntul meu de utemist.

— Ei, dacă-i aşa, gata, am lămurit-o... Treci la fapte: la bormaşina şi dă găuri ecliselor şi „mantăii".

In ochii strălucitori ai tînărului cazangiu se vădea dorinţa de a face acum, pe dată, cît mai mult şi cît mai bine din ceea ce-i revenea în cadrul brigăzii. Privindu-l cu cîtă încordare mînuia bormaşina, şeful de echipă comentă ca pentru sine: „Tinereţe, tinereţe... Argint viu, nu alta..."

Mai la o parte, Gheorghe Drăgan şi Nicolae Dan meştereau „fundul" oalei, dîndu-i forma cuvenită. Deşi grosimea tablei avea 15—20 mm., sub loviturile dibace ale acestor doi cazangii, unii dintre cei mai buni meseriaşi din secţie, aceasta ceda încetul cu încetul şi se ovaliza.

Operaţiile amintite s-au repetat zile de-a rîndul, aşa că pe la sfîrşitul lunii trecute oricine ar fi intrat în cazangerie ar fi remarcat cum creşte oala de turnare. In poziţia de asamblare în care se află te tentează s-o asemui cu un clopot neobişnuit de mare.

Cu oarecare întîrziere au sosit totuşi din secţia mecanică şi cele două „urechi" ale oalei. Una singură depăşeşte în greutate 4.000 kg. Fixate pe cele mai mari strunguri din întreprindere — strungurile „carussel" — ele au fost supuse la cinci operaţii de strunjire. Muncitorii Vasile Budai şi Gavrilă Nagodă au asigurat un lucru de calitate superioară.

După ce au fost fixate şi „urechile", silueta oalei de turnare s-a limpezit. In zilele următoare, adică „în cea de-a doua decadă a lui aprilie" cum precizează în limbaj tehnic inginerul Ion Tănase, a început nituirea. Cele peste 700 nituri aplicate cu ciocanul pneumatic au îmbinat perfect fiecare parte componentă. In ceea ce priveşte pe cazangii au mai rămas să îndeplinească o singură operaţiune: ştemuirea. Treaba asta s-a făcut în mai puţin de o zi.

Cu ajutorul celor două mari poduri rulante ale secţiei — cele mai puternice nu numai din uzinele „23 August", unde lucrează ei ci din toată Capitala — oala de turnare, umplută cu 80 tone de nisip, a fost supusă probei de rezistenţă. Ea a corespuns întru totul. Serviciului expediţie, care a primit odată cu secţia furnizoare chitanţa de calitate din partea controlului care a recepţionat lucrarea, nu i-a mai rămas de făcut altceva decît să-l anunţe pe beneficiar că i-a fost trimisă comanda pentru furnalul nr. 7. In fiecare moleculă a oalei de turnare se află cîte o părticică din eforturile cazangiilor Ion Eremia, Gheorghe Drăgan, Nicolae Dan, Tudor Diaconu şi Ion Takacs.

De-acum ei au dobîndit o preţioasă experienţă în executarea unor asemenea lucrări. Paralel cu finisarea primei oale şi-au pregătit în proporţie de 40 la sută materialele pentru alte două oale.

Munca se desfăşoară tot mai intens. Cazangiii de la „23 August" vor să obţină în cinstea celui de al II-lea Congres al U.T.M. noi succese care să le aducă locul de frunte în întrecerea socialistă.

Corespondent
EMILIAN GEORGESCU

De la O.N.T. Carpaţi

Un nou grup de turişti romîni a părăsit marţi dimineaţa Capitala îndreptîndu-se spre Uniunea Sovietică. Cei 20 de turişti care alcătuiesc grupul vor călători în Uniunea Sovietică pe un nou itinerar turistic: Kiev-Leningrad-Moscova.

La Kiev turiştii romîni vor poposi pentru o zi. De aici grupul de turişti îşi va continua drumul spre Leningrad, pe care-l va vizita timp de mai multe zile. Ultimele 5 zile ale excursiei, turiştii le vor petrece în capitala Uniunii Sovietice, Moscova.

Tot în cursul zilei de marţi a sosit la Ploeşti un grup de turişti sovietici. De aici oaspeţii se vor îndrepta spre Sinaia unde vor vizita împrejurimile oraşului. Cota 1400, Castelul Peleş, staţiunile climaterice Poiana Ţapului, Zamora, Buşteni, Predeal, Cioplea, Timişul de Sus, o excursie la Cascada Tamina şi altele vor figura în programul vizitei celor 59 de turiştii sovietici pe Valea Prahovei.

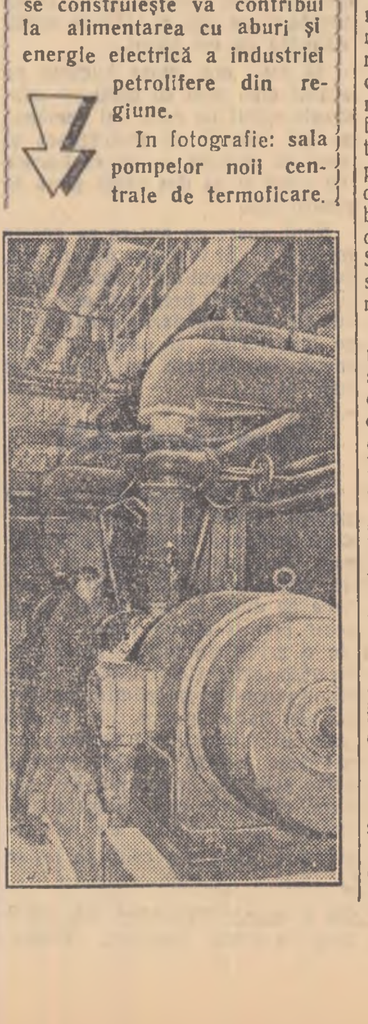
In cele 4 zile pe care le vor petrece la oraşul Stalin, turiştii sovietici vor face o excursie pe muntele Tîmpei şi pe Postăvarul. După vizitarea oraşului oaspeţii vor merge într-o excursie de-a lungul Carpaţilor sudici pînă la oraşul Făgăraş. Cea de a opta zi a călătoriei turistice va fi petrecută la Snagov. Ultimele 4 zile ale excursiei vor fi ocupate de vizitarea Bucureştiului.

(Agerpres)

Pentru industria petroliferă din regiune

In Moldova, alături de centrala de la Borzeşti, noua centrală de termoficare ce se construieşte va contribui la alimentarea cu aburi şi energie electrică a industriei petrolifere din regiune.

In fotografie: sala pompelor noii centrale de termoficare.

In cinstea Congresului U.T.M.

Angajamentele brigăzilor de tineri mineri

PETROŞANI — (de la corespondentul nostru).

In cadrul unei consfătuiri ce a avut loc de curînd, membrii sectorului 3 de tineret de la mina Vulcan au discutat angajamentele pe care le vor lua în cinstea celui de al doilea Congres al U.T.M.

— Am discutat cu toţi membrii brigăzii pe care o conduc — a spus Emeric Csiky. In cinstea celui de al doilea Congres al U.T.M. noi am hotărît să dăm peste planul brigăzii 1.200 tone cărbune, iar printr-o judicioasă plasare a găurilor vom economisi 40 kg. material exploziv.

După Csiky au luat cuvîntul şi alţi responsabili de brigadă. Minerul Ion Nicoară, în numele brigăzii pe care o conduce s-a angajat să dea peste plan 200 tone cărbune, iar Rudolf Karacsany şi Nicolae Ignat, de la pregătiri s-au angajat să sape peste plan 70 şi respectiv 20 metri cubi de galerie.

Exprimînd hotărîrea întregului colectiv al sectorului, inginerul utemist Ioan Sabău a arătat că pînă în ziua Congresului U.T.M. tinerii din sectorul 3 al minei Vulcan vor extrage 1.500 tone cărbune şi vor săpa 100 metri cubi de galerie peste prevederile planului. Pentru realizarea acestor angajamente, conducerea sectorului a luat o serie de măsuri privind buna aprovizionare a brigăzilor cu material lemnos, vagonete goale şi scule. De asemenea fiecărei brigăzi i-au fost repartizaţi maiştrii mineri şi artificieri care să ajute în mod concret munca brigăzilor de tineret.

Realizările ceferiştilor

GALAŢI (de la corespondentul nostru Iancu Trifan).

In cinstea celui de al doilea Congres al U.T.M., mecanicul Dumitru Sîrbu şi fochistul Constantin Stoian din cadrul depoului C.F.R. Mărăşeşti au făcut economii de 26 tone combustibil convenţional în valoare de aproape 6000 lei economii cu care ei pot transporta pe ruta zilnică trenuri timp de 10 zile.

Aplicînd metodele Lunin şi Papavin de întreţinere şi exploatare la maximum a locomotivelor, ei au redus cu mult volumul de reparaţii al locomotivei iar planul de transport a fost depăşit.

Exemplul lor a fost urmat şi de mecanicul Zaharia Eftimie şi fochistul Marin Gheorghe care lucrează pe locomotiva 50.050. In ultimul timp cei doi ceferişti au făcut economii de combustibil convenţional în valoare de 6800 lei.

Cu cantitatea de combustibil economisită cei de pe locomotiva 50.050 pot manevra trenurile în staţii 13 zile consecutiv.

Harnici sînt şi muncitorii ceferişti din depou care lucrează la reparatul locomotivelor. Tinerii lăcătuşi Radu Sufragiu, Constantin Dogaru, Pavel Bunes şi alţii muncesc acum în întîmpinarea Congresului organizaţiei noastre de tineret cu şi mai mult spor. Prin strădunţa comună a tuturor muncitorilor din depou s-a reuşit ca locomotiva 375.038 să fie redată circulaţiei cu mult timp înainte faţă de termenul prevăzut.

Curînd Iacob se va urca din nou pe tractor

— Ai să vezi, o să te ajutăm să poţi conduce iarăşi tractorul. Nu-ţi fă nici o grijă!

Vorbele acestea erau adresate de şeful atelierului de ortopedie al întreprinderii „Pirogov" din Timişoara unui tînăr cu o mînă amputată.

Iacob Almendingher e un tînăr de vreo 20 de ani, tractorist la G.A.S. Liebling, regiunea Timişoara. Pentru el, aceste cuvinte însemnau — aş spune — chiar viaţă. Tînărul nostru îşi iubeşte meseria cu pasiune, cu ardoarea celor 20 de ani. El nu-şi poate închipui viaţa decît la volanul tractorului. Iacob e de părere că muncă mai frumoasă decît cea de tractorist nu există pe pămînt.

Iacob suferise un accident de tren, în urma căruia rămăsese fără o mînă şi cu un picior fracturat. Ajuns la clinica de ortopedie din Timişoara fu supus tratamentului chirurgical al medicului Ivan Kardos. Medicul a folosit o metodă sovietică prin care timpul de tratament s-a redus la jumătate.

După ce s-a vindecat, Iacob a încercat să conducă tractorul, dar avînd o singură mînă şi-a dat seama că nu se poate. Tratamentul lui s-a putut complecta numai datoria înfiinţării atelierului de ortopedie de pe lîngă clinica ortopedică din Timişoara. Altădată, bolnavii invalizi erau nevoiţi să străbată drumuri lungi pînă la Bucureşti sau la Oradea, ca să-şi poată face proteze sau corsete. Acum au fost asigurate tratamente complecte. Cei din cîmpul muncii şi invalizii de război primesc protezele şi corsetele necesare prin asigurările sociale.

Pînă în prezent, la atelierul de ortopedie s-au executat 30 de proteze. Printre acestea se găseşte şi cea a tînărului tractorist de la G.A.S. Liebling.

— O să-ţi facem o proteză de mînă cu care vei prinde volanul tractorului cu cea mai mare siguranţă — i s-a spus la atelier.

Iacob e nerăbdător. Ar vrea să se vadă cît mai repede pe tractor.

S. IONESCU

Seara, studiul continuă acasă...

In legătură cu... Dragoste DE PĂRINTE

S-ar părea că sacrificiul de părinte n-are nici o legătură cu noul care se naşte, că a aparţinut în aceeaşi măsură epocii cruciadelor. Intr-adevăr, cîte mame n-au închinat şi pe atunci cei mai frumoşi ani ai tinereţii lor creşterii unui copil, cîte milioane de părinţi nu s-au sacrificat întotdeauna, dînd totul, pînă la îmbucătura de pîine, pentru ca să dea sănătate şi viaţă copiilor? S-ar părea deci că totul a fost spus, dacă viaţa n-ar fi intervenit şi aici, schimbînd şi înnoind.

Am întîlnit însă nu de mult un altfel de sacrificiu, cu totul superior, adînc încrustat în epoca noastră, legat de ea: sacrificiul lui Ion Tănăsoiu, om la 44 de ani, care s-a înscris la şcoala serală ca să-şi ajute copiii să înveţe carte.

E un gest simplu, omenesc, fără nimic pretenţios, care nu aşteaptă aprobări şi ovaţii — gestul unui om care a ştiut să se ridice la o asemenea înălţime morală încît să treacă zi de zi peste toate greutăţile.

Familia Tănăsoiu e o familie impunătoare: tata, mama, doi băieţi şi două fete. Afară de mamă, care-şi ţese zilele pregătind de mîncare, spălînd, călcînd, toţi sînt elevi. Cei doi mai mici — Mihail şi Elena — merg încă la şcoala elementară, poartă cravata de pionier, învaţă bine şi nu pun deocamdată probleme grele părinţilor. Ion şi Toni însă s-au aflat anul trecut la o răscruce a vieţii lor. După un an de cursuri la şcoala medie, au rămas amîndoi repetenţi. Pentru prima dată, familia Tănăsoiu suferea o asemenea ruşine. Mama, o femeie simplă şi energică, dreaptă şi de loc dispusă la concesii sentimentale, a hotărît aspru: „dacă nu vor să înveţe, să se lase de şcoală, să nu mai încurce lumea degeaba". Tatăl a cumpănit însă mai mult: „Dacă-i trimit la cinematograf, amîndoi sînt în stare să înţeleagă acţiunea şi să reţină toate amănuntele — asta pentru că acolo sînt atenţi. La şcoală însă, îşi fac de cap în timpul orelor şi pe urmă, desigur, nu mai pricep nimic. Va trebui să-i împing de la spate". N-a spus nimănui nimic şi a petrecut cîteva zile căutînd prin diferite arhive acte şi diplome de pe la şcolile şi cursurile pe care le urmase în tinereţe şi cînd a venit toamna, s-a înscris, împreună cu Ion şi cu Toni, în clasa a VIII-a la liceul seral.

Nu-i uşor să vii în fiecare dimineaţă în fabrică (e tehnolog în serviciul scule, dispozitive şi verificatoare al întreprinderii „Industria Optică Romînă"), să lucrezi încordat pînă la prînz, elaborînd procese tehnologice complicate şi apoi, subit transformat în elev, să te apleci cuminte asupra regulilor şi teoremelor, coleg de bancă cu propria-ţi fiică. Dar caracteristica cea mai de seamă a tovarăşului Tănăsoiu este, cred, această atitudine cinstită faţă de viaţă: s-a apucat de o treabă, merge înainte cu dinţii strînşi. E cumplit de greu, seara, cînd te întorci acasă frînt de oboseală, să mai pregăteşti temele pentru a doua zi, dar pentru ca şi copiii să se deprindă s-o facă, niciodată n-are să vină la şcoală cu temele nefăcute, niciodată n-o să dea înapoi. E bolnav uneori — accidentul suferit mai de mult, oboseala anilor de muncă, o răceală mai gravă... dar trebuie să fie tare. „Nu vreau să-şi închipuie copiii că tatăl lor e laş, că a dezertat pentru că i-a fost prea greu. Am să merg pînă în ultimul an împreună cu ei — şi toţi vom cîştiga". Toni nu lucrează încă nicăieri — era prea firavă, la cei abia 16 ani, ca să intre în producţie. O cerere de-a ei există de acum la conducerea uzinelor „23 August", dar deocamdată mai stă acasă, ajută mamei la gospodărie şi învaţă. Ion a urmat cursurile unei şcoli de calificare de 6 luni şi lucrează ca strungar tot la „I.O.R.". Un sentiment de mîndrie, de ambiţie şi demnitate îl face să reziste acestei aspre egalităţi cu tatăl la muncă şi la învăţătură, chiar dacă seara ochii se închid şi el se simte, cu toţi cei 16 ani, din nou copilul care vrea numai şi numai să doarmă.

Tovarăşul Tănăsoiu a sacrificat timp şi preţioase ore de odihnă şi distracţie, dar n-are s-o regrete niciodată. Toţi cei trei colegi — tatăl şi copiii — obţin la învăţătură rezultate foarte bune şi profesorii au să-ţi spună despre ei doar cuvinte de laudă. Despre tată însă — o menţiune excepţională: „E un om care poate servi ca exemplu în toate împrejurările" — spune tovarăşul diriginte Nistor. Copiii au învăţat să năzuiască departe: Toni vrea să devină profesoară de fizică şi matematică, Ion — inginer.

Cred că, în concluzia tuturor acestor fapte, se impune o întrebare: este omul acesta simplu, cu profesia de bază strungar în fier, pedagog? Desigur, da. Nu un pedagog cu capul plin de citate, nu un om cu şcoli superioare, dar un om care înţelege însă pe deplin pedagogia bunului simţ, care simte uman şi puternic şi care, desigur, îşi iubeşte de mii de ori mai mult copiii decît cel care ar fi consimţit să-i ţină acasă ca pe nişte trîntori sau ar fi cheltuit pînă la ultimul ban cu profesori şi meditaţii suplimentare, inutile unor copii inteligenţi care ştiu şi pot să gîndească singuri — pentru că le respectă posibilităţile şi are încredere în ei.

Sînt sigură că şi părinţii îi mulţumesc pentru această pildă. Pot făgădui acestui om că toţi vom şti la rîndul nostru să ne iubim copiii şi să le deschidem drum în viaţă şi îl asigur de respectul nostru pentru viaţa curată pe care o trăieşte.

ILEANA RACOVIŢĂ

Contribuţie deosebită la cauza destinderii internaţionale

Incepînd din seara zilei de 14 mai, telegraful, radioul, telefonul, teleimprimatoarele au răspîndit în întreaga lume un document de o mare importanţă în actuala situaţie internaţională: declaraţia guvernului sovietic în problema dezarmării.

Această declaraţie a adus întregii lumii vestea noilor măsuri luate de U.R.S.S. pentru reducerea forţelor armate. Această a doua reducere a numarului militarilor, în mai puţin de un an, vine să adauge o nouă acţiune concretă la ultimele iniţiative ale U.R.S.S. menite să însenineze atmosfera internaţională.

Declaraţia, document cu adevărat istoric, are meritul deosebit de a clarifica opiniei publice mondiale cum nu se poate mai limpede evoluţia şi stadiul actual al problemei dezarmării — una dintre cele mai arzătoare probleme ale zilelor noastre. Totodată, noua declaraţie a guvernului sovietic cuprinde o serie de măsuri excepţional de însemnate, menite să însenineze atmosfera internaţională, să înlăture principalul obstacol în calea spre slăbirea continuă a încordării internaţionale — cursa înarmărilor.

După cum se ştie, timp de 10 ani problema dezarmării aşteaptă o rezolvare. In 1946, la propunerea Uniunii Sovietice, Adunarea Generală a O.N.U. a adoptat hotărîrea cu privire la reducerea generală a armamentelor şi interzicerea armei atomice. Dat fiind poziţia obstrucţionistă a S.U.A., nici pînă în prezent însă această hotărîre n-a fost pusă în practică, deşi în tot acest timp U.R.S.S. a întreprins numeroase acţiuni constructive pentru pace şi colaborare. Mulţi şi-au pus speranţe în activitatea subcomitetului creat sub denumirea cunoscută de subcomitetul comisiei O.N.U. pentru dezarmare. Aşa cum se arată în declaraţia guvernului sovietic, acest subcomitet a devenit doar un paravan pentru camuflarea cursei înarmărilor. Faptele nu desmint cîtuşi de puţin cele afirmate. In cadrul discuţiilor din subcomitet, puterile occidentale şi mai ales S.U.A. au folosit cele mai diverse metode de retragere şi manevrare. Astfel, cînd Uniunea Sovietică a cerut să se interzică arma atomică, reprezentanţii puterilor apusene au afirmat că mai întîi trebuie să se obţină reducerea înarmărilor şi forţelor armate. Puterile occidentale au făcut propuneri cu privire la stabilirea unor niveluri limită ale forţelor armate pentru cele 5 mari puteri. Cînd Uniunea Sovietică s-a declarat de acord cu aceste propuneri şi a elaborat un plan de rezolvare a sarcinilor privind reducerea şi controlul armamentelor şi forţelor armate, puterile occidentale au dat înapoi afirmînd că nivelul acestor forţe trebuie reexaminat şi ridicat, iar acordul în această problemă trebuie să fie pus în dependenţă de realizarea unui acord în problema armei atomice. Acest joc neîndemînatec de-a „uite popa nu e popa" a fost ridiculizat şi în occident. Referindu-se la această stupidă învîrtire pe loc a diplomaţiei apusene, ziarul englez „Manchester Guardian" a scris într-un articol de fond: „Din păcate, puterile occidentale s-au situat într-o postură de neinvidiat. De cîte ori ruşii acceptau propunerile occidentale anterioare, reprezentanţii noştri renunţau la ele..."

In prezent se inventează mereu noi pretexte pentru ca subcomitetul Comisiei O.N.U. pentru dezarmare să se ocupe de orice, dar nu de încetarea cursei înarmărilor, nu de reducerea armamentelor. Se vîntură teza: întîi „acorduri politice", iar apoi dezarmarea. Luînd în braţe această teză, puterile occidentale afirmă: încetarea cursei înarmărilor nu este oportună deoarece n-au fost reglementate în prealabil o serie întreagă de probleme politice, cum ar fi problema germană, problemele Orientului Apropiat şi Mijlociu, problemele Extremului Orient.

Este de la sine înţeles că o asemenea abordare a chestiunii nu poate contribui la rezolvarea nici uneia dintre probleme. Că asta şi urmăresc puterile occidentale nu încape îndoială. Cine-i oare de vină că problema germană şi o serie de alte probleme internaţionale nu sînt încă reglementate? Desigur că nu Uniunea Sovietică. Dacă astăzi puterile occidentale condiţionează rezolvarea problemei dezarmării, de reglementarea problemei germane şi în acelaşi timp pun pe picioare o armată vest-germană revanşardă, aceasta arată că ele fac în mod artificial din problema Germaniei un obiect de tîrg în scopul de a da frîu liber planurilor de reînviere a militarismului german şi de a include Germania unificată în N.A.T.O. Iată ce scrie revista engleză „New Statesman and Nation" sub titlul „Marea minciună despre dezarmare" în articolul publicat la 11 mai referitor la unele din ultimele manevre cusute cu aţă albă ale puterilor occidentale: „In primul rînd este necinstit să se spună că nu se poate proceda la dezarmare fără o destindere prealabilă a încordării internaţionale... In al doilea rînd nu există o cauză cît de cît serioasă ca acordul cu privire la dezarmare să fie pus în legătură cu reglementarea politică, adică, în speţă, cu unificarea Germaniei".

CONTINUARE IN PAG. IV

„Pe răspunderea mea“

Oricît de multă încredere ar avea cineva în opiniile sale și tot nu-i-ar veni ușor să dea un verdict categoric în judecarea valorii noului film romînesc „Pe răspunderea mea“. Aici nu poți să faci nici măcar un calcul matematic al argumentelor „pro“ și „contra“ comparîndu-le numeric. Pînă la urmă, ești totuși înclinat să-i dai o apreciere pozitivă pentru simplul fapt că pleci de la el cu o impresie plăcută.

Aceasta trebuie pus fără îndoială pe seama progreselor făcute în ce privește închegarea unui scenariu de comedie (scenariști: Paul Călinescu și George Voinescu) în care pe măsura renunțării la tot felul de trucuri ieftine, laterale, se conturează scopul unor acțiuni, caractere omenești veridice. In „Pe răspunderea mea“ e vorba despre traiectoria pe care o urmează ursa tînărului și talentatului desenator de modele Dinu Măgureanu, care reușește să înțeleagă că ambiția, îngîmfarea, încrederea exagerată în „răspunderea sa“ nu pot duce pînă la urmă la rezultate fericite și întotdeauna e bine să pleci urechea și la părerile celor din jur. La aceasta își aduce contribuția atît Ioana Năvodaru, o tînără inventatoare pe care Dinu a îndrăgit-o, dar chiar și desfășurarea vieții de fie-care zi a întreprinderii în care lucrează Dinu. Munca de aici se supune direct, permanent, judecății cumpărătorilor și modelul strident, lipsit de gust al rochiei create de Dinu nu-și poate găsi căutare nici dacă autorul și-a convocat toți prietenii pentru a-l admira.

„Pe răspunderea mea“ dovedește și o mai bună folosire a multiplelor și variatelor mijloace artistice ce stau la îndemîna cinematografului. Mai ales în partea de sfîrșit a filmului poți admira ingeniozitatea rezolvării multor scene de un umor suculent. Dinu Măgureanu ajunge în gara tîrgului natal unde intenționa să se refugieze pentru a uita de necazurile pricinuite de cele 30 de rochii rebut care i s-au înapoiat. In urma farsei care i s-a făcut aici îl așteaptă numeroasa-i familie în care toate mătușile, nepoatele, cumnatele, verișoarele poartă buclucașele rochii. Așezate după vîrstă și grad de rudenie ele cîntă în cor „Mulți ani trăiască“ generosului presupus donator. Realizatorii ne pun apoi dinainte imaginile de coșmar ale eroului care parcă vede în jurul său numai oameni îmbrăcați cu oribilul lui model de imprimeu. Pînă și caii de la un dric, cioclii care însoțesc o înmormîntare poartă haine din această pînză.

Aparatul de filmat e mai mobil ca altădată, (operator: Wilfried Ott) surprinde imagini din unghiuri mai diferite, aduce în prim-plan cînd trebuie fețele eroilor dezvăluindu-ne un sentiment sau gînd lăuntric, cînd fixează cadre reușite de ansamblu. La parada modei din final aparatul de filmat evidențiază plastic linia elegantă a rochiilor, aduce pe prim-plan frumusețea unui model pentru seară, în timp ce fondul reprezintă perechi valsînd în fluturarea diafană a voalurilor și mătăsurilor.

Una din scenele cele mai umoristice din film.

In rîndul argumentelor „pro“ se numără fără îndoială și jocul actorilor pe care regizorul Paul Călinescu a dus o muncă rodnică (lucru observat de altfel și în filmul „Desfășurarea“). In

CRONICA FILMULUI

mod deosebit trebuie relevat Marcel Anghelescu (Șerban) al cărui dozaj al nuanțelor de umor de bun gust închegă o reușită figură de muncitor cofetar cumsecade, modest. Păcat că rolul lui se integrează mai mult în deznodămîntul conflictului și n-are un loc bine definit în economia întregului film.

Multe secvențe bune are și Iurie Darie (Dinu) pe care rolul acesta îl avantajează evident relieîndu-i mobilitatea mimicei, spontaneitatea expresiei. La fel Ileana Iordache care are destul simț al măsurii pentru a o feri pe Ioana sa de melodramă. Cel mai bine reiese felul în care regizorul a lucrat cu actorii în cazul Lilianei Tomescu (Tincuța). Dacă în „Ilie în luna de miere“, într-un rol asemănător, personajul apare strident colorat, teatral în sensul rău al cuvîntului, aici Liliana Tomescu își recapătă prestigiul de actriță talentată, așa cum au cunoscut-o spectatorii.

Argumentele „contra“ — chiar dacă nu le vom enumera detailat — nu cîntăresc mai puțin în balanța judecății de valoare a filmului. Cineaștii noștri plătesc și aici tribut diluării acțiunii din cauza unor episoade de prisos (vezi începutul filmului sau mult prea lunga secvență a convorbirii dintre cei doi eroi principali în grădina restaurantului). Unele personaje sînt introduse numai de dragul pitorescului lor. Despre cofetarul Șerban pomeneam mai sus, dar el nu e singurul. Speculîndu-se preferința spectatorilor pentru scenele cu copii, a fost și aici plasată o asemenea secvență care însă n-are nici în clin nici în mînecă cu subiectul. La fel n-are rost în desfășurarea întîmplărilor perechea Vasile Tomazian—Natașa Alexandra, umorul acțiunilor lor rămînînd gratuit.

Deși mai închegat ca în alte filme dialogul n-a scăpat nici aici de lungimi nejustificate, de platitudini pe care chiar actorii le spun parcă cu jenă (discuția Ioana—Dinu la restaurant sau convorbirea Ioana—Tincuța).

Filmul „Pe răspunderea mea“ trebuie judecat după cum se prezintă: ca o comedie reușită, fără prea mari pretenții. El ne întărește nădejdea că cinematografia noastră are posibilități să dea și filme care să pună probleme majore de viață, de la care să plecăm mult mai îmbogățiți sufletește.

SUZANA VOINESCU

PE URMELE MATERIALELOR PUBLICATE

Mărfuri care nu se vînd

In „Scînteia tineretului“ nr. 2157 a apărut articolul intitulat „Mărfuri care nu se vînd“ semnat de tov. Marcel Melicson, directorul magazinului nr. 1 București. Printre altele, în material se relatau următoarele:

„Nu putem trece cu vederea nici confecțiile executate la fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej“ din Capitală, care deși sînt apreciate, prezintă totuși multe neajunsuri. Canadienele de damă executate de această fabrică sînt lipsite de gust, iar modelele nu sînt de loc ingenioase. De aceea acest articol se vinde cu foarte multă greutate. La unele articole, și mai cu seamă la pantalonul bărbătesc, croiala lasă mult de dorit“...

In urma apariției articolului, conducerea fabricii de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej“ București ne răspunde următoarele:

„Ne însușim întru totul critica adusă prin articolul intitulat „Mărfuri care nu se vînd“. In prezent în fabrica noastră s-a trecut la confecționarea unor noi tipuri de pantaloni bărbătești, care urmează în scurt timp să fie puse în vînzare.

De asemenea au fost luate măsuri — în raport cu cerințele — pentru revizuirea croielii pantalonilor bărbătești.

Acordeoane romînești

Știți cine fabrică cunoscutele acordeoane „Parîngul“ și „Hora“ cu optzeci de bași și trei registre? Muncitorii din secția de tineret a unei fabrici de bunuri de larg consum din Tg. Jiu.

Aceste instrumente muzicale au devenit cunoscute și peste hotare. Un acordeon „Parîngul“, lucrat în mod voluntar de tineri, a fost trimis ca dar la Festivalul Mondial al Tineretului de la Varșovia. Un altul, „Hora“, a figurat ca unul dintre cele mai atrăgătoare obiecte ce se aflau la tîrgul internațional de la Leipzig.

Meșterii aceștia tineri s-au gîndit nu numai la acordeoane, ci și la cei care le doresc. De aceea, pentru a le face cît mai accesibile, au realizat noi tipuri, mai ieftine. Este vorba de acordeoane cu patruzeci și opt de bași „Perinița“ și „Pionier“ — cu doisprezece bași.

La omologarea în bune condițiuni a acestor noi tipuri s-au străduit îndeosebi utemiștii Cornel Tarălungă, șeful secției, acordorul Ion Ciobanu și ajustorul Ștefan Brătianu.

Tinere muzicant, cînd vei apăsa pe clapele vreunui astfel de acordeon, gîndește-te la acești tineri, care, ca și tine, l-au lucrat cu drag pentru ca tu să-ți desfeți pe tovarășii de muncă, pe prieteni.

Corespondent SAVA B. BARAN

CE SĂ CITIM

VIRGILIU: Eneida (Colecția „Clasicii literaturii universale“) 316 pagini — 10,60 lei broșat, 17,50 lei cartonat. Editura de stat pentru literatură și artă.

DANTE ALIGHIERI: Purgatoriul (Colecția „Clasicii literaturii universale“). 340 pagini — 8,15 lei. Editura de stat pentru literatură și artă.

DIMITRIE CANTEMIR: Descrierea Moldovei (Colecția „Biblioteca pentru toți“). 296 pagini — 2,90 lei. Editura de stat pentru literatură și artă.

N. V. GOGOL: Taras Bulba (ediția a II-a) — roman (Colecția „Biblioteca pentru toți“). 200 pagini — 2,25 lei. Editura Cartea rusă.

ADAM MICKIEWICZ: Pan Tadeusz. (Colecția „Clasicii literaturii universale“). 464 pagini — 12,50 lei. Editura de stat pentru literatură și artă.

★ ★ ★ Lenin în amintirile celor. 200 pagini — 3,50 lei. Editura Cartea rusă.

ION CĂLUGĂRU: Trustul (roman) — partea a III-a din ciclul ce începe cu „Copilăria unui netrebnic“. 232 pagini — 4,25 lei broșat — 6,90 lei legat. Editura tineretului.

NICOLAE DELEANU: Surghiuniții din ostrov (nuvelă) (Colecția „Luceafărul“). 144 pagini — 1,50 lei. Editura de stat pentru literatură și artă.

CONCERT COMEMORATIV GEORGE ENESCU

La un an de la încetarea din viață a lui George Enescu, Filarmonica din București a fost destul de puțin darnică organizînd doar un singur concert. Dar, în schimb, de data aceasta, calitatea înaltă a răscumpărat cantitatea măsurată, concertul acesta fiind într-adevăr remarcabil și demn de a cinsti memoria genialului nostru muzician.

Pentru cel care s-a obișnuit să asculte în săli de concerte doar lucrările „comode“ ale lui George Enescu, intrate de mult în repertoriul manifestărilor de muzică simfonică și de cameră, ca: rapsodiile, suitele I și II pentru orchestră, prima simfonie, primele două sonate pentru vioară și pian, suita a II-a pentru pian, Presto și cantabile pentru flaut și piesa de concert pentru alto, programul concertului a avut mult neprevăzut. Alături de cîntecele pe versuri de Marot (scrise în anii 1907-1908), am putut asculta un fragment din „Oedip“ (1932), Sonata a III-a pentru violină și pian „în caracter popular romînesc“ (1926) și, în primă audiție, al II-lea cvartet cu pian op. 30 (1943-1944) — lucrări care nu intraseră mai niciodată în programele de concert din ultimul timp, lucru pe care-l regretau iubitorii de muzică. De fapt, aprofundarea cunoașterii operei lui George Enescu, în primul rînd în sensul acelei elementare cerințe a prezentării ei pe scena de concert, are rădăcini mai vechi: a început-o Constantin Silvestri încă de prin 1948 cînd ne-a dat prima audiție a „Octuorului“ de coarde (reluat apoi în 1954) și a continuat-o prin magistralele sale interpretări ale „Suitei sătești“ pentru orchestră. Irina Lăzărescu, consecventă propagatoare a muzicii noastre, a readus în sălile de concert Sonata a III-a de pian, odinioară interpretată de regretatul Dinu Lipatti. In concertul de duminică seara, Valentin Gheorghiu, Gabriel Năruja, Ștefan Gheorghiu, George Popovici, Radu Aldulescu au prezentat un program într-adevăr „nou“, care a fost în stare să lărgească și mai mult cunoașterea de către public a creației enesciene.

Desigur, îndrăzneala în alcătuirea programului merită a fi salutată, dar, de fapt, trebuie subliniată în primul rînd interpretarea cu adevărat artistică a programului. Gabriel Năruja a tălmăcit cîntecele pe versuri de Clement Marot într-un chip personal în care forța, caracterul viguros al expresiei apărea pe un avansat prim-plan, pe al doilea rămînînd stilizarea grațioasă, „de epocă“ a cîntecelor. Este o interpretare care se îndepărtează poate de cea tradițională, dar nu e nimic mai prejos de ea și poate chiar mai potrivită unora din piesele ca, de pildă, cîntecului de pahar „Changeons propos“, („Să nu mai vorbim de dragoste...“). Faptul că această lucrare generează interpretări valoroase diferite, poate supăra pe unii „tradiționaliști“, dar nu poate decît bucura pe iubitorii de muzică mai înțelegători, întrucît este un semn al forței, al bogăției de aspecte a lucrării, semnul că poate nutri talente interpretative diferite, cu înclinații către un aspect sau altul.

Din „Oedip“ Gabriel Năruja a ales un fragment din actul al II-lea (tabloul II) în care a fost acompaniat la pian de Valentin Gheorghiu (cuvîntul „acompaniat“ nu este potrivit; Valentin Gheorghiu nu a tratat partea de pian ca un docil acompaniator, ci ca un foarte fin poet, a clădit în tovărășia cîntărețului adevărate monumente de artă, de viață, de poezie, pe măsura intențiilor genialului lor creator).

Interpreții au dat viață cu pasiune și măiestrie tragicelor frămîntări ale lui „Oedip“ în căutarea căii de luptă împotriva soartei sale. Cu furie și durere blestemă eroul zeii și propriul său destin care-l duce pe calea crimei. Este una din numeroasele pagini de mare frumusețe din „Oedip“ și interpretarea ei nu a făcut decît să sporească dorința noastră de a auzi și chiar vedea în întregime această capodoperă.

Sonata a III-a, „în caracter popular romînesc“, s-a bucurat de o remarcabilă interpretare a fraților Gheorghiu. In sonata aceasta există un element de aparentă improvizație genială, alături de o expresie de un laconism și de o profunzime care sînt semne de mare exigență și migală, de muncă neobosită, de cîntărire și șlefuire fină. Această latură de improvizație, de creație „pe moment“, a trăit în tălmăcirea lui Valentin și Ștefan Gheorghiu. Prin cursivitatea și libertatea cu care muzicienii înviau opera, această lucrare de o excepțională dificultate apărea ușoară. Complexitatea scrisului muzical dispărea, cedînd locul clarității extreme a imaginilor. Cei doi muzicieni ne-au dat o interpretare autentică, plină de înțelegere pentru „caracterul popular romînesc“ al sonatei, pentru poezia ei specifică smulsă parcă din sufletul poporului nostru. A fost o mare bucurie pentru ascultători și desigur și pentru interpreți. Sonata aceasta, în poetica lor tălmăcire, merită a fi cunoscută nu numai la București, Cluj și Iași, unde a fost programat concertul comemorativ. Ne gîndim la locurile mai modeste unde, cu vioara subțioară, George Enescu întreprindea turnee socotind că și locuitorii din acele părți ale țării merită a primi darul inimii sale, muzica sa. Și pe aceste locuri cît și peste hotare, sonata va putea cuceri și încînta, va evoca cu cinste figura genialului muzician.

Concertul comemorativ s-a încheiat cu Cvartetul al doilea scris de George Enescu la amurgul vieții sale. Este o lucrare de o frumusețe excepțională. Intr-un limbaj pe care îl putem numi tot enescian de deplină maturitate — limbajul „Suitei sătești“, al impresiilor din copilărie“ — marele muzician își găsea glas roadelor unei meditații nostalgice și înțelepte care, chiar și în satanicul final, apare dominantă. George Enescu revarsă în această lucrare cu generozitate valuri de sunete purtînd înțelepciunea și frumusețea zăgăzuite în mintea și inima sa. Tinerii interpreți, printr-o mare fidelitate față de text, au găsit cheia pătrunderii în esența lui și această primă audiție a însemnat, ca de altfel întregul concert, un eveniment memorabil.

★

Nu numai pe estrada de concert a fost evocat geniul enescian în acea seară. Lucrătorii din Filarmonica de Stat „George Enescu“ au organizat în aula Ateneului R.P.R. o expoziție închinată lui George Enescu, cuprinzînd unele documente și fotografii care au venit să îmbogățească substanțial imaginea dată de marea expoziție „George Enescu“ din calea Victoriei 141, iar lectorul principal Eugen Pricope a pregătit un caiet-program comemorativ.

F. SCHAPIRA

Noi colectiviști și întovărășiți

In toate regiunile țării crește numărul țăranilor muncitori care se înscriu în gospodării colective și întovărășiri agricole. In regiunea București numărul gospodăriilor colective și al întovărășirilor agricole a sporit în prima decadă a lunii mai cu încă 31, iar în regiunile Iași și Craiova cu cîte 12. In aceeași perioadă în gospodăriile colective din regiunea Constanța s-au mai înscris aproape 700 familii de țărani muncitori.

Un curs sanminim

Pentru îmbogățirea cunoștințelor în domeniul igienei sanitare, pentru cunoașterea bolilor profesionale, pentru a se putea păstra în cît mai bune condiții alimentele, pentru o curățenie desăvîrșită, pentru a se cunoaște mărfurile alterate — la O.C.L. „Alimentara“-Timișoara a fost organizat recent un curs de sanminim.

Cursul este organizat pe serii de cîte 35 de elevi și se ține de două ori pe săptămînă. Lecțiile sînt predate de un delegat al Sanepidului. Responsabila cursului este tov. Maria Constantinescu care se ocupă cu buna lui organizare și funcționare.

DIN SALA TRIBUNALULUI

Onică Mînă-Lungă și alții...

Intr-o zi, junele Onică se plimba alurea pe străzile Bucureștiului. Era o căldură moleșitoare, încît aproape toată populația canină a cartierului făcea plajă pe sub garduri. Cu țigarea prinsă ca o cumpănă în colțul gurii, nepăsător și plictisit, Onică abia-și mai tîra încălțămintea prăfuită pe caldarîmul înfierbîntat. La babord, nici o victimă. Astăzi se arăta a fi o zi „slabă“ pentru mîna sa cea dreaptă și cea lungă. Hoinări mai departe, fără nici o țintă. In piața Vitan, Onică avu însă o tresărire care-l înviora. Se poate spune chiar că deveni vesel. Fluierînd o melodie ușoară, eroul nostru începu să se plimbe prin fața unui magazin „Alimentara“, dînd impresia că-l interesau mai mult bombeurile pantofilor săi maro, decît cele cîteva butoaie cu ulei care stăteau pe trotuar în fața vitrinei, lipsite de orice pază și ajutor. Lucrurile se întîmplau însă, așa după cum cred că vă dați seama, cu totul invers. Onică cugetă în sinea sa că unul din aceste butoaie, care conținea în pîntecul său 200 l. ulei, ar putea deveni, printr-o operație simplă și cu un efort minim, proprietatea sa privată.

Așa că Onică hotărî să-i facă în acest scop o vizită lui nea Gică Duță, patronul unei [illegible] cu brînză din Piața „28 Martie“, cu care se avea de multă vreme în relații de amiciție și profesiune. In clipa cînd îi sosi oaspetele, nea Gică tocmai își făcea cu multă tristețe și deziluzie un mic bilanț.

— Dom'le Gică, ești dispus să lucrăm împreună într-o chestiune?

— Despre ce chestiune e vorba? se interesă nea Gică.

— Un butoi cu ulei de vreo 200 de kile...

— Se face...

— Imi trebuie bani pentru transport. Peste două ore îl ai acasă.

După îndeplinirea acestor formalități, Onică procedă în consecință și fără întîrziere. Se deplasă iarăși pînă în fața „Alimentarei“ din piața Vitan și începu să privească cu multă atenție unul dintre butoaiele cu ulei. Apoi, calm și degajat, ca și cum ar fi fost unul dintre oamenii magazinului, închise bine butoiul și strigă pentru ca să nu bănuiască vreun pieton cine știe ce lucruri urîte despre el — către cineva din magazin:

— Atunci, tovarășe responsabil, eu am plecat...

Bineînțeles, Onică a avut grijă să strige destul de încet pentru ca presupusul și iluzoriul responsabil să nu-l audă. Apoi începu să ducă butoiul de-a-dura pînă la colțul străzii. Aici, Onică se opri pentru ca să cheme din apropiere un camion cu cal și-i rugă pe cîțiva cetățeni onești să-l ajute să urce butoiul.

— Am venit pînă aici cu un cărucior — le explică el cu bunăvoință — dar i s-a rupt roata și-am rămas în pană.

După aceasta luă loc comod lîngă camionagiu și porni către strada Șerban Vodă, unde nea Gică avea un beci foarte întunecos și ferit privirilor, loc deosebit de propice pentru adăpostirea rătăcitului butoi.

Operațiunea fiind terminată, cei doi oameni de afaceri s-au cinstit cu cîteva halbe de bere, hotărînd ca imediat prada să fie transformată în bani.

Intre timp întîmplarea a făcut ca gestionarul gură-cască de la „Alimentara“ să observe la inventarierea butoaielor că unul dintre ele a dispărut în chipul cel mai misterios. Organele miliției au întreprins cercetări în acest scop. Așa că atunci cînd a fost găsit butoiul în beciul său, nea Gică s-a arătat teribil de surprins și jignit.

— Tovarășe milițian, pe cuvîntul meu că acum văd pentru prima oară butoiul! Habar n-am cum a ajuns în beciul meu...

— Păi cheile se aflau în buzunarul dumitale.

— Asta e adevărat, dar despre butoi nu știu nimic.

Chiar și acum cînd își petrec împreună zilele primăverii într-o clădire răcoroasă cu un nume care se poate ghici foarte ușor, cei doi oameni de afaceri — Onică (cu numele cel adevărat Ion Mătăsaru) și Gică Duță — continuă să fie nedumeriți în legătură cu apariția butoiului cu pricina în beciul unde a fost găsit. Așa după cum îi taie pe dînșii capul și mintea, socotesc că la mijloc trebuie să fie o confuzie gravă, asupra căreia justiția trebuie să revină neapărat și neîntîrziat. De altfel, scopul acestui material este tocmai acela de a dovedi totala lor nevinovăție și de a cere să fie tras sever la răspundere butoiul acela neghiob, care într-o clipă de slăbiciune s-a lăsat flatat și dus de nas ca un copil naiv. Pentru că, oricum, trebuie să ținem seama că aici e vorba de prestigiul a doi oameni de afaceri!

Cazierul lui Onică arată, ce-i drept, cum că dînsul ar fi mai întreprins cîndva asemenea afaceri care s-au soldat tot cu procese și închisoare. In cei 3 ani pe care-i are acum pentru a-și obișnui mîna sa cea lungă să nu se mai lipească de diverse obiecte străine, Onică are vreme să cugete serios asupra apucăturilor sale pe care, după cum se vede, justiția noastră populară le pedepsește fără cruțare. Ar fi bine ca Onică și alte elemente de teapa lui să se apuce să învețe o meserie (nu e tîrziu nici la cei 27 de ani ai săi), să muncească cinstit, intrînd cu adevărat în rîndul oamenilor. Fiind în legătură cu elemente dubioase și descompuse, cum e comerciantul Gheorghe Duță, era firesc să ajungă la săvîrșirea unor asemenea fapte murdare.

Așa că aceasta a fost povestea despre aventurile lui Onică și așa și-a sfîrșit cariera priceputa și prea lunga sa mînă dreaptă, urmînd ca morala cuvenită să o tragă cei care mai au asemenea apucături necinstite.

I. BAIEȘU

LA IZVOARELE aurului negru din Oltenia...

...Tremurînd în lumina primăverii ce s-a lăsat așteptată, sondele de pe meleagurile oltenești mi-au apărut în întregime. Vîrfurile lor semețe par că ating perdeaua de nori compacți iar granicele aflate în foraj îngînă parcă un cîntec uriaș spre a mulțumi celor ce le-au înfrățit cu aceste locuri. Apropiindu-ne de noua așezare de petroliști, tot mai numeroase apar siluetele turlelor. La prima vedere, același aspect specific regiunilor petrolifere. Acolo unde mai anii trecuți era un vîrf de deal golaș sau acolo unde un cetățean cultiva ardei sau ceapă, s-a instalat de curînd o nouă turlă de foraj. Să ne oprim pentru cîteva clipe la una din ele. Să spunem, de pildă, la sonda 238 — sonda tineretului.

Cine sînt cei ce muncesc aici

Pe o muchie de deal, 238 își înalță silueta. Bați cale lungă și anevoioasă pînă ajungi aici. Și apoi noroiul și băltoacele astea... Dar să trecem peste toate aceste inconveniente. Așa dar, cine sînt cei ce muncesc aici? Popescu Constantin, brigadierul sau „șeful“ — cum îi spune în glumă Condeescu Octavian — deși nu depășește 30 de ani, este totuși un petrolist încercat. Pe Valea Prahovei a săpat multe sonde. Acum, alături de alți petroliști de la Berca sau Gura Ocniței, a venit și el pe aceste meleaguri. Și am spune un neadevăr dacă am afirma că nu-i plac oamenii și locurile de pe aici. Brigada de la 238, pe care o conduce el, este o brigadă tînără, cum îi place lui să-i spună. A luat ființă cu cîteva luni în urmă. Meserie nu cunoșteau decît Craioveanu Niculae, Păcureț Ion și alți vreo cîțiva. De la ei și de la „șeful“ au deprins sondoritul Bardan Ion, Purcan Marin, Filip Alexandru și alții.

Se lăsase noaptea... Craioveanu Nicolae, împreună cu cei din schimbul doi, săpase tot timpul. Sapa fusese schimbată chiar de la începutul schimbului, așa că ce-l mai ținea pe loc era doar adăugarea prăjinilor noi la garnitura de foraj. Venise ora schimbului și îi dete granicul în primire lui Păcureț Ion. Ne-am tras puțin la o parte, mai precis în cabina sondei sau „biroul“ cum spun sondorii.

— Să vezi drăcia dracului!... Gata, gata să mă întreacă Păcureț cu ai lui — mormăi Craioveanu mai mult ca pentru el.

— Dar cum?...

— Să vezi poveste: pe el și pe Georgescu i-am chemat la întrecere. Intr-o zi eram eu în fruntea celorlalți, în alta era Georgescu. De Păcureț nu aveam nici un fel de teamă. In ziua în care mi-a venit din Valea Prahovei nevasta și copiii, deh, m-am dus să-i aștept și, mă rog, să le arăt casa pe care am primit-o de la oficiu. M-am luat cu aranjatul prin casă și la sondă m-am dus tîrziu. Tircă, căci lui îi lăsasem granicul în primire, s-a speriat cînd a văzut că noroiul se îngroașe. Și ce crezi că a făcut? A tras sapa de pe talpă și a oprit granicul. Așa că, vezi, în loc să fi săpat 6—7 m., băieții mei au stat. De toate astea au profitat cei din echipa lui Păcureț. Ce să-ți spun, tovarășe, de necăjit ce eram nici nu știam ce să mai fac!... Așa că oamenii lui Păcureț au stat înaintea a lor mei aproape o săptămînă.

— Și ce-ai făcut?

— E mai bine ca despre asta să-ți vorbească brigadierul!

Una din pompele de noroi nu funcționa tocmai bine. Așa că a trebuit să mă mulțumesc să-l aștept pe tovarășul Popescu pînă ce a pus la punct pompa.

L-am așteptat ce-i drept aproape o oră, iar cînd a terminat de reparat pompa apropiindu-se de noi a îngînat ceva ce semăna parcă a scuză:

— Știi... unele din pompele astea ne dau uneori multă bătaie de cap.

Cînd l-am rugat să ne povestească despre întrecerea din brigada de la 238, a prins a zîmbi.

— Eu ce să-ți spun, tovarășe! Craioveanu a luat-o din nou înaintea celorlalți și prin faptul că m-a ascultat mai mult. Pe el parcă îl interesa mai mult atunci cînd le-am vorbit despre forajul cu apă. Iși nota în carnețel, iar cînd nu pricepea ceva, mă întrerupea chiar. Trebuia așa dar să o iau de la început pe înțelesul tuturor.

— Și cu angajamentul cum stă acum brigada?...

— Ei, păi să fii dumneata sănătos!...

Mă conduse în fața unei schițe — comanda geologo-tehnică — cum îi spun sondorii.

— Uite, azi trebuia să fim la o adîncime de 1.805 m. și sîntem aproape de terminarea forajului.

Meșterul echipei de turliști

Pe tovarășul Andrei Dumitru, șeful unei echipe de turliști, l-am întîlnit pe la birourile oficiului de trasporturi. Venise, nici el nu mai știa pentru a cîta oară, să ceară încă un tractor să mute turla de la 631 fără s-o mai demonteze. După felul în care mi-a vorbit la început, am dedus că nici de astă dată nu a găsit înțelegere.

Nea Andrei, nea Mitică, nea Dumitru sau pur și simplu nenea (pentru cei care nu-l cunosc, cei proaspeți angajați în schelă) este unul dintre cei mai pricepuți maiștri turliști și poate cel mai iubit meșter din întreaga schelă. Rar i se pronunță numele întreg; majoritatea petroliștilor de pe aici îi zic nea Mitică sau nea Andrei...

Meșterul Andrei Dumitru, deși a trecut de mult de anii tinereții și deși părul îi este cărunt, totuși este tînăr. In schela Cîmpina a învățat meseria, acum vreo treizeci și nu știu cîți de ani...

Deși este de pe alte meleaguri, de cînd lucrează aici, în Oltenia, s-a familiarizat cu aceste locuri, cu oamenii.

Cîți tineri nu au deprins meseria de la bătrînul meșter! Aproape că nici nu le mai ține bine minte numele. Ii aduce unul aminte: „știi nea Mitică, ăla care cînta bine ardelenește“ sau „ăla care a plîns cînd l-ai pus să monteze capra granicului“ sau „ăla care a fugit din echipă și apoi tot el s-a întors și ți-a cerut iertare“...

Aha, aha! — face maistrul a aducere aminte.

Cu toții și-au luat acum zborul.

Acum, nea Andrei are în grija lui alți oameni. Dacă în trecut unul era de prin Ardeal, altul din Valea Prahovei sau, cine mai știe, de prin Moldova, de data asta cei care se califică la el în echipă sînt olteni. Petrică Ion, Ivașcu Marin sau alți tineri din echipă sînt oameni care vor învăța temeinic de la tovarășul Andrei Dumitru meseria de turlist. Unul va fi dulgher, altul mecanic de pompe, altul montor... Din tinerii ăștia va scoate nea Andrei petroliști de nădejde. Și, cine știe, cînd vor mai trece anii și cînd meșterul va fi poate pensionar, cineva îi va aminti despre el cam așa: „ăla care fusese cioban“ sau „ăla cu părul sburlit căruia nu-i tăcea gura cît era ziua de mare“...

Și ni-l închipuim cu toți pe nea Andrei punîndu-și tacticos ochelarii și trecînd în revistă trecutul nu prea îndepărtat. Căci cu siguranță o asemenea aducere aminte îl va bucura. Toată viața și-a dorit ca din ceea ce știe el să învețe și pe alții și să puie multă nădejde în cei tineri...

Și nu-i mai mare bucurie ca atunci cînd vezi cu ochii tăi cum crește rodul pe care l-ai semănat și l-ai îngrijit să încolțească și apoi să crească — să se bucure de viață și să dea viață nouă la rîndul său.

Noul apare cu putere pe aceste meleaguri. El vorbește despre prefacerile continui ale acestor locuri. Și ce este mai pregnant este faptul că viața patriarhală a Olteniei se transformă, și odată cu ea oamenii își făuresc un trai tot mai bun.

Spre sonda 631

Intr-una din diminețile în care natura fusese puțin mai darnică, cînd perdeaua de nori lăptoși lăsase loc razelor plăpînde de soare, cîțiva petroliști urcau pe poteca ce duce la sonda 631. S-au oprit pentru cîteva clipe, izbiți de o priveliște puțin așteptată. In vale, alături de o căsuță scundă din lemn și cu pămînt pe jos, un om ieșise la arat. In aburul ușor al dimineții se contura cu claritate silueta omului aplecat peste coarnele plugului. Pe tabloul clocotitor al șantierului petrolifer, cu tumultul de oameni și fapte, imaginea celui ce ieșise la arat, a omului singuratic, făcea o notă discordantă. Cu puțin timp în urmă, Toroipan Vasile, mecanic de întreținere, era și el plugar. De cînd lucrează însă în schelă a contribuit la adaptarea motoarelor de foraj de la funcționarea cu motorină la cea cu gaze. Mulți dintre oamenii care mînuiesc azi granicul sau puternicele tractoare Kirov au fost pînă nu de mult timp asemenea omului acela. Și la asemenea gînduri, cei cîțiva petroliști au simțit cît de mult s-a schimbat viața lor. Munca de valorificare a „aurului negru“ oltenesc le-a turnat în suflet acea lumină înnoitoare.

Numai într-o perioadă scurtă de timp, atîtea și atîtea fapte noi au îmbogățit viața acestor plaiuri oltenești. Iată: pe distanță de zeci de kilometri pădurea de sonde, conducte de transportat țițeiul spre rafinării, iar ceva mai retrase, zidurile albe ale noilor blocuri pe terasele cărora copiii gălăgioși ai petroliștilor și ghivecele de flori vor da binețe razelor calde de soare.

I. NEACȘU

LA FABRICA DE ÎNGHEȚATĂ

Printre muncitoarele fruntașe din cadrul fabricii de înghețată populară din Capitală se numără și cofetara Gherghelina Brătianu care supraveghează îndeaproape procesul de fierbere a compoziției pentru înghețată. Ea dă numai produse de calitate.

In fotografie: Gherghelina Brătianu și șeful de fabricație Marin I. Marin, controlînd temperatura de fierbere a compoziției.

Dezbaterea proiectului Statutului modificat al Uniunii Tineretului Muncitor

★ ★ ★

UTEMISTUL — EXEMPLU ÎN MUNCĂ

Citind proiectul Statutului modificat al U. T. M. mi-am dat seama de marea însemnătate a prevederilor cuprinse în capitolul I referitor la îndatoririle utemiștilor. Printre altele, aici se arată că fiecare membru este obligat să fie exemplu în muncă și în învățătură, să-și perfecționeze necontenit calificarea profesională, să pună toată puterea sa fizică și intelectuală în slujba luptei pentru construirea socialismului.

In atelierele noastre sînt mulți utemiști fruntași în muncă, cu inițiativă, care caută să-și ridice calificarea, care respectă disciplina fiind exemplu pentru ceilalți.

Utemistul Constantin Stejaru este responsabilul brigăzii de la secția nichelaj. El și-a cîștigat stima celorlalți membri ai brigăzii, a celorlalți tineri din fabrică prin preocuparea necontenită pentru bunul mers al muncii în secție, prin activitatea obștească pe care o duce ca organizator de grupă U.T.M. și membru al postului utemist de control.

Cu luni în urmă, membrii brigăzii s-au frămîntat mult. Sarcinile de plan crescuseră iar condițiile de muncă erau aproape aceleași. Instalarea a încă două polizoare se cerea imperios rezolvată. N-aveau însă spațiu. Acest lucru i-a preocupat mult pe utemiștii noștri.

Săptămîni în șir Stejaru a observat un lucru: niciodată nu erau folosite toate mesele din cantină. Concluzia era clară: spațiul destinat sălii de mese era mult prea mare față de necesități. Și atunci Stejaru a venit mai întîi cu propunerea în fața membrilor brigăzii și apoi în fața conducerii: peretele care desparte sala de mese din secția nichelaj să fie mutat cu cîțiva metri mai încolo. In acest fel spațiul destinat secției se va mări și astfel se vor putea instala polizoarele.

Propunerea utemistului a fost aprobată de conducerea atelierului. Și nu după mult timp, prin munca voluntară, membrii brigăzii au ridicat un alt zid.

Din proiectul de Statut reiese că un membru al organizației nu trebuie să se mulțumească cu ceea ce a realizat ieri, ci trebuie să găsească noi procedee, noi căi de mărire a producției și a productivității muncii. Acum cîtva timp, în rîndurile membrilor brigăzii de la nichelaj s-au făcut [illegible]. Dacă s-ar fi construit încă o baie pentru nichelaj, barele pentru automate nu ar mai fi fost încărcate din două bucăți. Și productivitatea muncii ar fi crescut. Utemistul Stejaru s-a consultat cu comunistul Marin Niculescu, apoi a cerut sprijinul comitetului de partid.

Propunerea făcută de utemistul Stejaru a fost aprobată. Ca urmare, timpul destinat pentru lucrarea barelor pentru autobuse a fost simțitor redus.

Faptul că brigada de la secția nichelaj — unde majoritatea sînt utemiști — și-a îndeplinit planul pe luna aprilie în proporție de 283 la sută dovedește strădania membrilor organizației noastre de a fi exemplu pentru ceilalți tineri. Cred că este semnificativă pilda tînărului Gheorghe Barbu, primit doar de două luni în U.T.M., care s-a numărat printre fruntașii atelierului în cinstea zilei de 1 Mai.

Asemenea utemistului Constantin Stejaru și membrilor brigăzii lui sînt mulți în atelierele noastre. Nu e mai puțin adevărat însă că mai sînt utemiști ca Nicolae Varga și alții care nu luptă suficient pentru a fi exemplu în muncă. Iată de ce, socotesc importantă prevederea cuprinsă în proiectul de Statut că utemistul trebuie „să fie exemplu în muncă...".

In încheiere îmi exprim adeziunea mea față de prevederile proiectului de Statut modificat al U.T.M. Propun însă ca articolul 16 din capitolul II, care cuprinde unele referiri la conducerea muncii concrete a Uniunii Tineretului Muncitor, să fie formulat astfel: „Organele U.T.M sînt obligate să-și desfășoare întreaga activitate pe baza principiului conducerii colective".

Sînt convins că, prin aplicarea în viață a prevederilor existente în proiectul Statutului modificat, noi, membrii organizației, vom reuși să îndeplinim cerința de a fi exemplu în toate privințele.

TEODOR BLEANCA
secretarul comitetului organizației de bază U.T.M. de la Atelierele Auto C.F.R.-București

Din propunerile utemiștilor

● Tovarășul Iorgu Necșu (Cluj) propune ca articolul 4, punctul b, să fie formulat astfel: „Cei care dau recomandări trebuie să-l cunoască pe cel recomandat dintr-o activitate comună de cel puțin 6 luni și sînt răspunzători pentru recomandările date".

De asemenea propune următoarea formulare a punctului b din articolul 13: „organele de conducere ale U.T.M. sînt obligate să prezinte periodic dări de seamă în fața organizațiilor U.T.M.".

● Tovarășul Victor Popescu (București) propune ca la articolul 4, punctul d, în loc de „stagiul membrilor U.T.M.", să se formuleze „vechimea membrilor U.T.M.".

● Tovarășul Ion Perșinaru (Craiova) propune ca articolul 1 din Statut să fie formulat astfel: „Poate fi membru al U.T.M. orice tînăr de la 14 la 26 ani, cetățean al Republicii Populare Romîne, care recunoaște și-și însușește Statutul U.T.M., activează în una din organizațiile sale, se supune tuturor hotărîrilor Uniunii Tineretului Muncitor și plătește cotizația de membru".

● Tovarășul L. Grümberg (Constanța) propune la capitolul VI articolul 43 următoarea formulare: „Organul superior al organizației de bază U.T.M. este adunarea generală a membrilor săi. Ea se convoacă cel puțin o dată pe lună și ori de cîte ori este nevoie".

● Tovarășul Nicolae Coman (regiunea București) propune ca articolul 2, paragraful f, să fie formulat astfel: „Să fie cinstit, drept, modest și curajos, să-și însușească și să aplice în viață principiile moralei comuniste în lupta împotriva rămășițelor ideologiei burgheze din conștiința tineretului, împotriva naționalismului, împotriva beției, huliganismului, superstițiilor și a atitudinii netovărășești față de fete și familie".

Parcurgînd o expoziție interesantă

In fața panoului sobru al expoziției tehnice a R.D. Germane am resimțit o profundă curiozitate. Există în îmbinarea culorilor, în concepția desenului ceva deosebit de obișnuitele panouri; aș afirma chiar că este un indiciu exterior al gustului și grijii cu care expoziția a fost amenajată. Panoul avertizează că expoziția reflectă realizările republicii prietene în ceea ce privește mecanica, medicina și electrotehnica. După ce vreme de cîteva ore m-am plimbat prin fața exponatelor, am ascultat explicațiile amabile ale interpreților și am urmărit demonstrațiile practice — nu am regretat nici un moment vizita făcută. Aceasta pentru că expoziția prezintă interes în egală măsură specialiștilor ca și marelui public. Pentru tineret, dornic să cunoască cele mai noi realizări în domeniul tehnicii, expoziția R.D. Germane este cît se poate de instructivă.

Intrînd în sala expoziției, un moment ești descumpănit. Incotro s-o apuci? Dintr-o parte a sălii te atrag aparatele optice. Dintr-altă parte te simți atras de cîteva din cele mai recente realizări din domeniul tehnicii, radiofoniei și telecomunicațiilor. După cîteva momente, în care încerci să stabilești un plan al vizitei, te oprești în fața unui stand. Noi ne-am oprit lîngă niște obiecte din cvarț. Ghidul ne-a lămurit că aceste obiecte sînt destinate atît industriei cît și experiențelor în laboratoare și pot fi folosite pînă la o temperatură maximă de 1700 grade, ele topindu-se la 2000 grade. Ni se dau tot felul de amănunte despre termometrele expuse, despre o serie de aparate pentru protecția respirației și pentru respirat, pentru sterilizare și dezinfecție etc. Dar, pentru că sîntem în acest domeniu, merită să remarcăm instalația unei secții stomatologice produsă de „Dental Tehnik" din Postdam. Privești linia elegantă a scaunului dentar, aparatele ultramoderne — între care un aparat Roentgen folositor în dentistică — și involuntar îți trece un gînd: cu o asemenea instalație extracția unei măsele încetează de a mai fi o obsesie chinuitoare. Cineva afirma glumeț că extracția poate deveni o veritabilă... plăcere.

In fața unor aparate de radio era o mare aglomerație. Vizitatorii priveau cu interes aparatele expuse. Mai ales stîrneau interes aparatele de radio cu bar și cele cu vitrină pentru bibelouri. Aceste aparate sînt adevărate mobile. Alături de ele se află aparate de radio minuscule pentru voiaj funcționînd pe bază de baterie. Lîngă aparatele de televiziune staționau mulți vizitatori. De la stația aflată pe locul expoziției se transmite un program. Vizitatorii pot astfel să urmărească modul în care funcționează aparatele și totodată să se distreze vizionînd un film documentar.

Dar pentru că în vizitarea unei expoziții timpul este prețios, ne îndreptăm către celelalte standuri. „Die Elektrotechnik" expune grupuri electrogene Diesel mobile și staționare, aparate de sudură, aparate de înaltă tensiune, aparate de joasă tensiune, releuri, motoare de execuții diferite. Deosebit de interesante sînt produsele faimoasei fabrici „Karl Zeiss" din Jena. Vedem acolo microscoape de cele mai diferite întrebuințări, aparate de o precizie excepțională. Standul de optică este dintre cele mai vizitate ale expoziției.

Intr-un capăt al sălii de expoziție pot fi întîlnite numeroase vizitatoare. Aci se află expuse mașini de gătit electrice, aspiratoare de praf și alte obiecte ce în mod firesc stîrnesc interesul gospodinelor.

In fiecare zi, expoziția din Parcul Stalin este vizitată de sute de cetățeni. In primele două ore de la deschidere 500 de bucureșteni veniseră să cunoască realizările industriei germane. Mulți dintre vizitatori nu sînt specialiști. Dar — repetăm — pentru absolut toți vizitatorii expoziția este deosebit de interesantă și instructivă. Indemnul de a cunoaște expoziția îl asociem cu amintirea faptului că aceasta este deschisă numai pînă la sfîrșitul lunii mai.

E. O.

Un aspect de la standul industriei radiofonice. Se pot remarca diverse tipuri de aparate de radio.

INFORMAȚII

Marți dimineață a sosit în Capitală o delegație economică austriacă, în frunte cu dr. Franz Horbatschok, consilier de Legație în Ministerul de Externe al Austriei.

Delegația economică austriacă va duce tratative cu reprezentanți ai Ministerului Comerțului Exterior în vederea stabilirii în cadrul acordului comercial existent dintre R.P.R. și Austria a noilor liste de mărfuri de import și export pe anul 1956.

A fost de față Albert Filz, însărcinatul cu afaceri al Austriei la București.

★

Marți dimineață au părăsit Capitala, înapoindu-se în patrie, delegațiile sindicale din Japonia și R. P. Polonă, care, la invitația C.C.S. ne-au vizitat țara și au participat la sărbătorirea zilei de 1 Mai.

La plecare, pe aeroportul Băneasa, membrii celor două delegații au fost conduși de tovarășii Ion Dobre, membru în Prezidiul C.C.S., M. Chirtic, șeful secției Internaționale a C.C.S., și activiști sindicali.

Pregătiri pentru „Ziua Internațională a copilului"

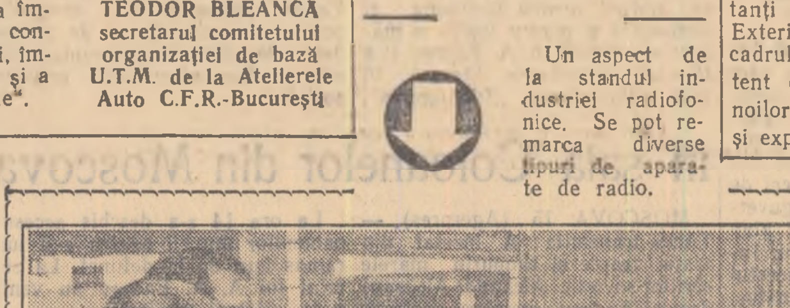
In întreaga țară se fac pregătiri intense pentru sărbătorirea zilei de 1 iunie — Ziua internațională a copilului.

In zilele premergătoare datei de 1 iunie Ministerul Invățămîntului, în colaborare cu C.C. al U.T.M., va organiza vizite ale pionierilor la casele și căminele de copii de pe lîngă întreprinderi, expoziții de desen și de obiecte realizate de copii, un concurs al tinerilor grădinari și pomicultori etc. Tot Ministerul Invățămîntului, în colaborare cu C.C.S., va organiza în București, la Casa de Cultură a Sindicatelor, întîlniri cu părinții, iar în colaborare cu Comitetul național pentru apărarea păcii din R.P.R. va organiza un concurs de compuneri pe tema: „De ce noi, copiii, iubim pacea".

Casa de Cultură a Sindicatelor din București va organiza în preajma Zilei internaționale a copilului întîlniri ale unor scriitori și compozitori cunoscuți cu copiii, precum și seri literare și de basme. Totodată vor fi organizate întîlniri ale fruntașilor în producție cu copiii.

C.C.S. împreună cu Comitetul de cultură fizică și sport vor organiza pentru cei mici concursuri de biciclete și trotinete.

In întîmpinarea zilei de 1 iunie Teatrul de păpuși „Țăndărică" și teatrele de păpuși din țară vor trimite brigăzi artistice pentru a da spectacole în fața copiilor de la sate. Sfaturile populare vor organiza excursii ale copiilor la monumentele istorice din regiuni, iar la căminele culturale vor fi organizate audiții colective ale emisiunilor de radio pentru copii. Studioul cinematografic „Al. Sahia" va realiza 4 teme de jurnal de actualități cu aspecte din viața copiilor din țara noastră, iar la cinematografele din întreaga țară vor fi organizate cicluri de filme pentru copii.

Sport

Construim terenuri sportive

O schiță realizată

BAZA SPORTIVĂ A ȘCOLII PROFESIONALE FĂGĂRAȘ

Schița bazei sportive a școlii

Pe un teren brăzdat de șanțuri și gropi a răsărit o nouă bază sportivă în Făgăraș: Baza sportivă a Școlii profesionale! *Ea are teren de fotbal (handbal), baschet, două terenuri de volei, groapă de sărituri și o pistă de atletism cu 4 culoare.*

Propunerea a venit din partea colectivului anului 3 B, în ședința plenară pe școală. In fruntea acestei acțiuni s-au situat tovarășii Constantin Virgil, diriginte, Nicolae Gioază, secretarul organizației U.T.M., Virgil Albu, responsabil anul 3/B. Fiind sprijinită de organizația de bază U.T.M., propunerea a început să prindă viață.

Lucrările au avansat temeinic. Terenul a fost nivelat, gropile astupate și pista de atletism săpată. S-a lucrat la terenurile de volei și baschet; după aceea a urmat aducerea pietrișului și bătătorirea. In medie, săptămînal au fost realizate 724 ore de muncă voluntară. Munca a fost sprijinită efectiv de organizația de bază P.M.R. și de către conducerea școlii. Agitația vizuală a jucat un rol pozitiv în atingerea acestui scop. Astfel gazetele „Oameni noi" (a organizației de bază U.T.M.) și „Urzica" au oglindit munca vie a elevilor fruntași și au criticat pe cei codași.

S-au evidențiat elevii: Rila Cornel din anul 3/B, Gh. Mircea din anul I/A, Andrei Trîmbițaș din anul I/A, Dragomir Ioachim din anul I/B, Gh. Manghiuc din anul II/B.

In urmă cu cîtva timp, utemistul Rila Cornel spunea: „Ne-am fi prezentat mai bine la crosul „Să întîmpinăm 1 Mai" dacă am fi avut unde să ne antrenăm...".

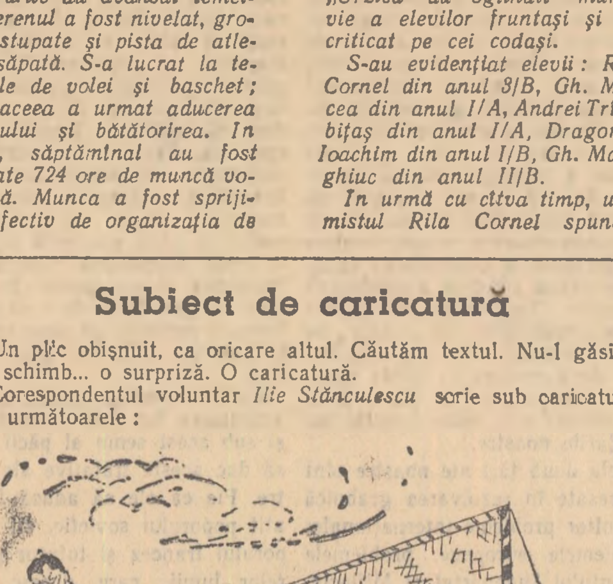
Acum, după ce avem baza noastră sportivă, elevii acestei școli se întrec și se antrenează în condițiuni bune în cadrul Spartachiadei de vară a tineretului. Pentru desfășurarea unei interesante activități sportive, noi am chemat la întrecere elevii școlilor de băieți și fete din Făgăraș și Școala profesională din orașul Victoria (Ucea).

Corespondent
LAZAR VALENTIN

Subiect de caricatură

Un plic obișnuit, ca oricare altul. Căutăm textul. Nu-l găsim. In schimb... o surpriză. O caricatură.

Corespondentul voluntar *Ilie Stănculescu* scrie sub caricatura sa următoarele:

„Intreprinderea Ceramica București vrea o echipă bună de fotbal. Dar terenul este neamenajat.

Legătura strînsă dintre aceste două lucruri se vede și din caricatură".

O invitație

In localitatea noastră — Mediaș — se construiește un stadion sportiv. Deocamdată este gata terenul de fotbal, gazonat, iar pista de atletism este în lucru.

Pentru continuarea lucrărilor, tineretul întreprinderilor din localitate (uzina „21 Decembrie și Șantierul 808 construcții) participă prin muncă voluntară. In proiect este prevăzută și amenajarea unui ștrand lîngă terenul sportiv.

Incă de pe acum vă invităm la inaugurarea acestei frumoase baze sportive care va fi probabil în toamna aceasta.

Corespondent,
VICTOR GIURESCU

CONSULTAȚIE

Responsabilul sportiv din comitetul U. T. M.

Recent la redacție s-au primit mai multe scrisori din partea unor secretari de organizații de bază U.T.M. noi aleși, în care, printre alte probleme, se interesau de următoarele:

In ce constă rolul responsabilului cu educația fizică și sportul în comitetul U.T.M.? Care sînt sarcinile și formele de muncă ale acestuia?

In rîndurile ce urmează vom căuta să arătăm cîteva dintre sarcinile principale ale responsabilului sportiv în comitetul U.T.M. precum și cîteva din metodele sale de muncă.

In primul rînd, responsabilul cu educația fizică și sportul în comitetul U.T.M. are datoria să antreneze — cu ajutorul comitetului U.T.M. — utemiștii, un număr cît mai mare de tineri la întrecerile sportive de masă, la practicarea sistematică a unei anumite discipline sportive. Pentru aceasta el trebuie să țină o strînsă legătură cu consiliul colectivului sau cercului sportiv — organizat pe locul de muncă. Aceasta pentru ca toate întrecerile organizate de colectiv — după calendarul său sportiv — să fie popularizate în mijlocul tinerilor, ca toate acțiunile colectivului să fie sprijinite de către comitetul U.T.M.

Experiența muncii multor responsabili cu educația fizică și sportul din comitetele U.T.M., ca de pildă a celui de la complexul C.F.R. Grivița Roșie — București, dovedesc că o strînsă legătură și colaborare a acestora cu consiliul colectivului sportiv dă întotdeauna roade bogate. Responsabilii sportivi vin în fața colectivului sportiv cu diferite inițiative privind organizarea unor competiții sau concursuri, recomandă consiliului colectivului pe cei mai buni utemiști pentru a fi numiți căpitani de echipe, responsabili ai secțiilor pe ramuri de sport etc.

In mod deosebit dezvoltarea mișcării sportive la sate depinde de legătura responsabilului sportiv din comitetul U.T.M. cu consiliile colectivelor sportive, profesorii de educație fizică, directorii căminelor culturale, instructorii sportivi voluntari etc.

Cu regret trebuie spus însă că mai sînt unii responsabili cu educația fizică și sportul în comitetul U.T.M. care nu-și duc la îndeplinire în bune condițiuni sarcinile ce le revin, care înțeleg încă aceste legături ca simple formalități birocratice. Așa se întîmplă la S.M.T. Caracal, regiunea Craiova, la Depoul „Ilie Pintilie" Iași. In aceste locuri, responsabilii sportivi nu se străduiesc să rezolve operativ și cu simț de răspundere sarcinile care le-au fost încredințate.

Responsabilul sportiv este cel care se ocupă îndeaproape de popularizarea în rîndurile tinerilor a celor mai însemnate competiții de masă cum ar fi Spartachiada de vară a tineretului, crosurile tradiționale sau acțiuni ca „Luna construcțiilor și amenajărilor bazelor sportive" etc. Dacă în comuna Ștefănești, raionul Drăgășani, la întrecerile pe etapa Spartachiadei de iarnă a tineretului au participat 732 de tineri, aceasta se datorește desigur și responsabilului sportiv din comitetul U.T.M. care a desfășurat o largă muncă de popularizare a Spartachiadei. La fel s-a întîmplat și la G.A.S. Jegălia, raionul Fetești, unde responsabilul sportiv Ioniță Ștefan a mobilizat un mare număr de participanți la competițiile sportive de masă. După cum e și firesc, responsabilul sportiv nu poate să desfășoare o activitate bogată, rodnică fără ca el însuși să fie un bun cunoscător al problemelor sportive, fără să studieze diferite lucrări de specialitate.

Succesul activității sportive e asigurat și de INIȚIATIVA responsabilului sportiv. Acesta trebuie să prezinte propuneri comitetului organizației de bază U.T.M. și colectivului sportiv pentru amenajarea de baze sportive, confecționarea de materiale și echipament sportiv, pentru organizarea diferitelor competiții cu caracter de masă la ramurile sportive rămase în urmă așa cum sînt: luptele, gimnastica, atletismul, tirul, înotul. In mod deosebit la sate, responsabilii sportivi sînt datori să pună un accent mult mai mare pe dezvoltarea oinei și trîntei.

Responsabilul sportiv are sarcina să desfășoare o susținută activitate pentru antrenarea tinerilor la trecerea normelor complexului G.M.A. îndrumîndu-i pe utemiști și ceilalți tineri să devină aspiranți. A îndruma și controla nu înseamnă însă a te mulțumi să-ți arunci privirea în carnetul de aspirant al tînărului, ci a ajuta concret pentru ca aspiranții să nu se poticnească pe drum în trecerea normelor, să se antreneze [illegible]. [illegible] acorde responsabilul sportiv educației comuniste a tinerilor. Să urmărească felul în care sportivii participă și își însușesc cunoștințele în învățămîntul U.T.M., să organizeze împreună cu colectivul sportiv serbări cultural-sportive, reuniuni organizate în cinstea unor campioni pe școală, sat sau fabrică etc. Trebuie desfășurată o astfel de activitate încît fiecare acțiune sportivă să aibă urmări pozitive asupra dezvoltării tînărului sportiv. Nu trebuie tolerate atitudini de îngîmfare, vedetiste, de subapreciere a partenerilor, etc. O influență educativă o au consfătuirile cu sportivii și echipele fruntașe, discuțiile apropiate, tovărășești, despre felul cum se pregătesc în vederea viitoarelor competiții, despre comportarea lor pe terenurile de sport.

Un bun responsabil sportiv trebuie să-și cunoască bine tinerii sportivi din jurul lui. El nu este nepăsător dacă un sportiv este fruntaș sau codaș în producție și în învățătură. El nu trebuie să admită chiulul, dovedind faptul că înțelege și deci aplică în practică lozinca „Fruntaș în producție, fruntaș în sport". In școli, el se îngrijește de participarea regulată a elevilor la orele de educație fizică și însușirea lecțiilor de către aceștia.

Practica a dovedit că toate acestea, ca și legătura permanentă a responsabilului sportiv cu organizațiile de secție sau de an, cu responsabilii grupelor U.T.M. nu poate fi dusă în cele mai bune condiții la sfîrșit, de către un singur om. Tocmai de aceea au procedat bine responsabilii sportivi care și-au format un colectiv care să-i ajute în rezolvarea multiplelor probleme, dintre cei mai activi, pricepuți, iubitori ai sportului — sportivi fruntași, instructori voluntari, profesori de educație fizică și antrenori etc.

Trebuie însă vorbit și de o altă problemă. Anume, despre faptul că unele comitete U.T.M. — ca de pildă cel de la uzinele „23 August" din București, comuna Ștefan cel Mare — regiunea Constanța — comit greșeala de a transmite toată răspunderea pentru activitatea sportivă a întreprinderii, comunei sau școlii, responsabilului sportiv. Fără îndoială acesta — fără a avea însă alte responsabilități sau munci obștești — e obligat să se ocupe temeinic de toate problemele sectorului de muncă de care răspunde. Dar aceasta nu înseamnă însă nicidecum că secretarul, ca și întregul comitet U.T.M. nu trebuie să se ocupe de organizarea activității sportive. [illegible] Nu se poate presupune o activitate sportivă bogată și interesantă fără ca secretarul și întregul comitet U.T.M. să nu ajute responsabilul sportiv în rezolvarea diferitelor probleme, să-l controleze, să-l îndrume și să analizeze activitatea acestuia.

S. SPIREA

Se întorc cocorii...

In curtea S.M.T.-ului Sărulești, pe o tufă uscată, un sticlete cu penele în toate culorile curcubeului ciugulea cu poftă boabele roșii de măcieș. Din cînd în cînd el se ridica și ciripea din cioculețul lui ca un ghimpe de salcîm: „Simții... Simții... Simții..."

Ion Sîmbotin rămase un timp și-l privi. Ținea în mînă un fier de plug pe care-l ducea la ascuțit în atelier.

— Ce simți mă? Ce simți? îl îngînă Ion zîmbind. C-o să fie vreme frumoasă? Și parcă simți și el cum îl mănîncă palmele. Abia aștepta să apuce din nou în mînă volanul tractorului...

— Hai odată, Ioane, că n-o să vină sticletele ăla să ne repare tractoarele noastre — îi zise din ușa atelierului frate-su Constantin, șeful brigăzii a treia. Că acu sosește primăvara. Uite-o! arătă el undeva, către cîmpuri.

Ion se uită în partea aceea, ca și cînd ar fi vrut să vadă acolo primăvara în carne și oase. Pe ulițele satului zăpada se topea și șiroaie subțirele și tulburi se scurgeau cu repeziciune la vale. Dinspre apus bătea un vînt uscat, îndoind crengile pline de sevă ale salcîmilor de pe marginea drumului. Ion intră în atelier și se pierdu îndată printre ceilalți tractoriști care lucrau tăcuți, dîrzi, cu gîndul la ziua apropiată a plecării la cîmp.

...In timp ce în atelierul mecanic tractoriștii își puneau la punct ultimele mașini, un tren își prelungi șuierul și-și luă valea spre Constanța. Pe peronul gării Sărulești, printre puținii călători care coborîseră, rămase un flăcău oacheș și bine legat, îmbrăcat în haine țărănești.

El privi stingherit împrejur și, ca și cînd s-ar fi temut să nu fie văzut de cineva, se piti în spatele unui tren de marfă.

Era Gheorghe Popescu, tractorist din același sat cu Sîmbotin.

Despre el vreau să vă spun o întîmplare petrecută mai de mult. Era într-o toamnă. Începuse un vînt rece cu măzăriche. Tractoriștii mai aveau de arat cîteva hectare, dar boabele acelea de zăpadă le biciuiau fețele de nu mai vedeau la doi pași...

Băieții se uitau în spre linia șerpuitoare a drumului. Trecuse cu mult de miezul zilei și mîncarea nu mai venea... Și de sus, măzărichea aceea cu boabe tari, ca de linte albă, cădea într-una; pămîntul începuse să se înmoaie.

Tractoriștii aduseră mașinile la brigadă și intrară în vagon să se încălzească. Numai Gheorghe nu se mișca de la volan. Sta în vînt, cu salopeta desfăcută la piept. Sta și bombănea:

— ...La ce să mă încălzesc? Ce? O să-mi țină căldura de foame?

— Da mai termină odată, măi Gheorghe, și vino înăuntru! Doar n-oi fi tu mai breaz ca ceilalți, îi zise Constantin.

— Apoi am să termin eu, nu te grăbi! Am să termin! Am să las totul baltă și am să plec! M-am săturat pînă aici! arătă el înfuriat cu mîna în dreptul gîtului. Și începu să-și strîngă haina, semn că hotărîrea era luată chiar în momentul acela.

Constantin se uită la el mirat. Nu-l auzeau pentru prima dată bombănind. Totdeauna Gheorghe era nemulțumit de ceva. Odată că nu avea destule pături pentru învelit, altădată că i se rupseseră bocancii sau hainele de lucru date de S.M.T., acum fiindcă nu sosise mîncarea la timp...

In zadar îi explica șeful brigăzii că asta era din cauza mijloacelor de transport puține... că așa-i la început... Gheorghe nu-l asculta.

— Măi Gheorghe... dă-ți seama ce faci! Vezi că tractorul ăla nu-i o jucărie... mîine s-ar putea să fie vreme bună — îi zice Constantin.

— Imi dau eu seama — răspunse Gheorghe ursuz, îndreptîndu-se spre vagonul dormitor. Dar seara se furișă tiptil din pat și o luă în spre gară, de-a dreptul peste cîmpuri...

Trecuse mai bine de un an de atunci. Intr-o zi Gheorghe se află în satul lui, Șeinoiu, și răsfoia ziarul... Deodată o căldură ciudată îi năvăli în obraji. In ziar îi văzu pe băieții din brigadă fotografiați pe tractoare. Erau mîndri și veseli și lui Gheorghe i se părea că se uită la el cu un fel de dispreț. De ce-l priveau așa? Gheorghe citi mai jos, sub fotografie... Brigada a treia ajunsese fruntașă... De aceea se uitau atît de mîndri la el frații Sîmbotin și Nae Ilie și Ion Angheluță și Paraschiv Stancu. Ajunseseră fala S.M.T.-ului.

Gheorghe stătu multă vreme cu ziarul în mînă. Simțea cum îi urcă sîngele în față, simțea cum îl cuprinde rușinea. Și aduse aminte de S.M.T., de serile petrecute la brigadă, în jurul focurilor, de gălăgia și veselia băieților; greutățile pentru care plecase dintre ei i se păreau acum neînsemnate.

Și-n ziua aceea, parcă cineva începu să-i șoptească la ureche: „Vezi? Dacă erai mai tare, dacă nu te pripeai, poate că acum te aflai și tu printre ei...".

Gheorghe stătu mult în cumpănă... Pînă cînd într-o zi își luă inima în dinți și porni spre Sărulești „Fie ce-o fi, doar n-au să mă mănînce"...

Gara se afla la doi pași de stațiune. Gheorghe rătăci multă vreme printre șirurile de vagoane și de acolo privi spre curtea S.M.T.-ului. Avea în ochi o mare uimire. Ceea ce vedea el era de-a dreptul de necrezut. Ce mult se schimbaseră toate! Vechea remiză rămăsese undeva în fundul curții. Lîngă ea răsăriseră altele, patru, după cum le numără Gheorghe cu degetul. In ele se adăposteau acum zeci de batoze, tractoare și chiar mașini pentru transport. In față de tot se ridicaseră două blocuri cu etaj și cu balcon cu coloane încrustate.

Pe ușa unei clădiri laterale ieșeau două femei cu brațele încărcate de cearceafuri albe. Gheorghe se uită mai bine. Da! Inăuntru se vedeau dușurile ca niște gîturi de lebede negre. „Iote-te! Și-au făcut și baie!" se miră flăcăul. In fața unei așezări mai scunde, Gheorghe o văzu pe Matilda, bucătăreasa, cu șorțul ei alb legat în brîu, ascuțind pe o piatră un cuțit. Acolo, de bună seamă, era bucătăria și cantina. Mai la dreapta așezate una după alta, ca vagoanele unui tren, se rînduiau albe, locuințele familiștilor.

Se făcuse seară și Gheorghe încă se mai afla în gară. Umbre albastre-violete învăluiau împrejurimile. Așa cum se vedeau în lumina aceea gălbuie și strălucitoare, clădirile S.M.T.-ului păreau un adevărat orășel în construcție.

Flăcăul se furișă pînă aproape de cantină. Nădăjduia să întîlnească pe vreunul din băieții care-i erau mai aproape de inimă. Trebuia să treacă la masă. Il zări pe Nae Ilie cu nelipsitul lui ziar în buzunarul salopetei. Pe urmă îl văzu și pe Ion Sîmbotin și pe ceilalți tractoriști din brigada a treia. Constantin, șeful brigăzii, nu era. In zadar încercă Gheorghe să se ascundă după colț. Ion îl zări:

— Ce-i cu tine, Gheorghe? Ce stai ca liliecii pe lîngă ziduri?

— Așa... Am avut drum pe aici... și...

— Lasă, mă, că nu sîntem noi așa proști... Hai, nu te mai codi — îi zise el și-i trase un ghiont zdravăn în spinare. Vino să-ți arăt ceva.

Ion îl luă cu el și înainte de a se dezmetici de-a binelea, Gheorghe se pomeni într-o cămăruță curată în care se găseau tot felul de aparate. Semănau și cu cele de telefon și cu aparatul de radio: dar nu era nici una, nici alta.

— Asta-i stația noastră de radio-emisie-recepție — spuse Ion cu competență. Și adăugă mîndru: aparatele ni le-au trimis sovieticii. Putem să vorbim de aici cu toate brigăzile. Ia să vezi. Și-i ceru voie dispecerului să vorbească.

— Alo! Brigada a III-a? Tu ești Constantin? Ați găsit loc bun pentru instalarea vagonului? Da? Bine! Vezi, mă, că... vorba ta: „Bate primăvara la ușă!"

Azi se întorc cocorii la cuib... Ce cocori? — îl vorbește aici — zîmbi el și-i întinse receptorul lui Gheorghe.

Gheorghe îl luă și nu știu ce să facă cu el. Deodată se pomeni strigînd atît de tare, încît se sperie singur de vocea lui:

— Constantine! Tu ești...? Am zis... adică m-am gîndit... acum, în campania de primăvară... poate mai aveți nevoie de vreun tractorist?!

STELA NEAGU

AZI, prima zi a tratativelor sovieto-franceze la nivel înalt

Sosirea la Moscova a lui GUY MOLLET și CHRISTIAN PINEAU

MOSCOVA 15 (Agerpres). — TASS transmite:

La invitația guvernului sovietic, la 15 mai au sosit la Moscova Guy Mollet, șeful guvernului francez, Christian Pineau, ministrul Afacerilor Externe, persoanele care îi însoțesc și un mare grup de ziariști francezi. Împreună cu ei a sosit de asemenea S. A. Vinogradov, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al U.R.S.S. în Franța.

Pe aeroportul Vnukovo, pavoazat cu drapelele de stat ale Republicii Franceze și U.R.S.S. primul ministru Guy Mollet și ministrul Afacerilor Externe Christian Pineau au fost întîmpinați de N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., L. M. Kaganovici, V. M. Molotov și M. G. Pervuhin prim vicepreședinți ai Consiliului de Miniștri, V. A. Kucerenko și V. V. Matkevici, vicepreședinți ai Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și alte personalități oficiale, precum și de reprezentanți ai presei sovietice și străine.

Guy Mollet și Christian Pineau au fost întîmpinați de asemenea de Maurice Dejean, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Republicii Franceze în U.R.S.S., membri ambasadei, șefii reprezentanțelor diplomatice acreditați la Moscova.

Pe aeroport a fost aliniată o gardă de onoare. S-au intonat imnurile de stat ale Franței și Uniunii Sovietice.

La aeroport Guy Mollet a rostit o cuvîntare.

Cuvîntarea lui Guy Mollet

In primul rînd, trebuie să mulțumesc guvernului sovietic în numele meu personal și în numele guvernului Franței, pentru amabila sa invitație făcută mie și prietenului meu, ministrul Afacerilor Externe, Christian Pineau. Sîntem fericiți că am putut s-o acceptăm.

Transmit poporului Uniunii Sovietice salutul poporului francez. De-a lungul întregii istorii, ele au fost unite printr-o prietenie sinceră, bazată atît pe simpatie reciprocă cît și pe legături culturale și economice. Eroismul de care a dat dovadă Armata Sovietică în timpul celui de al doilea război mondial, contribuția ei la victoria finală au întărit aceste sentimente. Una din piețele Parisului poartă numele Stalingradului. La amintirea acestei epopei inimile celor două popoare ale noastre bat la unison.

In timpul vizitei noastre la Moscova, în timpul călătoriei pe care prietenul meu Christian Pineau o va face prin alte regiuni ale U.R.S.S., vom avea prilejul să vedem pe cetățenii sovietici în viața lor de zi cu zi. Este o necesitate imperioasă să cunoști oamenii, preocupările lor, aspirațiile lor. Tocmai pe baza acestor fapte reale trebuie să se întemeieze relațiile internaționale și nu pe baza unor concluzii teoretice, deoarece faptul că s-a abuzat de acestea a adus deseori prejudicii. Vom avea numeroase convorbiri cu reprezentanții guvernului dv. Intenționăm să confruntăm punctele noastre de vedere generale pentru a înțelege reciproc temeinicia lor. In ce mă privește, mă bucură orice prilej al unui schimb de păreri sincer și direct. Contactul personal și convorbirile constituie prima condiție a înțelegerii reciproce. Aceasta se referă atît la personalitățile cu funcții de răspundere, cît și la popoare. Doresc de asemenea ca vizita noastră să contribuie la dezvoltarea schimbului sub toate formele între țările noastre.

Cele două țări ale noastre sînt interesate în rezolvarea grabnică a multor probleme internaționale: problemele europene, problemele Orientului Îndepărtat și Mijlociu, ale dezarmării generale. Despre toate acestea vom avea convorbiri cu guvernul sovietic.

Franța este legată prin tratate, așa spune că este membră a unei comunități căreia intenționează să-i rămînă fidelă. Această dorință se îmbină cu năzuința permanentă și perseverentă de a găsi o reglementare pașnică a tuturor divergențelor din lume. Credem că slăbirea încordării va continua. Prezența noastră aici constituie o dovadă în acest sens. Este însă necesar ca micșorarea încordării să nu se limiteze la vorbe, ci să-și găsească expresia în fapte. Micșorarea încordării nu înseamnă și nu poate însemna statu-ul quo. Ea trebuie să capete formele concrete ale unor rezultate practice obținute prin tratative.

Formîndu-mi guvernul, am pus activitatea lui sub semnul păcii și sub acest semn al păcii vreau să duc aceste tratative ale noastre. Fie ca ele să aducă foloase atît poporului sovietic, cît și poporului francez și tuturor popoarelor lumii, care doresc pace, securitate și fericire.

Primirea conducătorilor francezi de N. A. Bulganin și V. M. Molotov

MOSCOVA 15 (Agerpres). — TASS transmite:

La 15 mai 1956 N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. a primit pe dl. Guy Mollet, președintele Consiliului de Miniștri al Franței, și pe dl. Christian Pineau, ministrul Afacerilor Externe al Franței.

Dl. Guy Mollet și dl. Christian Pineau au fost însoțiți de: L. M. Dejean, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Franței în U.R.S.S., dl. R. Massigli, secretar general al Ministerului Afacerilor Externe al Franței, dl. J. Brilliand, directorul cabinetului președintelui Consiliului de Miniștri, dl. Ch. Bochar, directorul cabinetului ministrului Afacerilor Externe, dl. M. Soutou, ministru plenipotențiar, consilier al ambasadei Franței în U.R.S.S., general J. Vigand-Braquet, atașat militar, naval și al aerului al Franței în U.R.S.S.

La întrevedere a participat V. M. Molotov, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și ministru al Afacerilor Externe al U.R.S.S.

Au fost de asemenea de față: N. T. Fedorenko, locțiitor al ministrului Afacerilor Externe al U.R.S.S., S. A. Vinogradov, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al U.R.S.S. în Franța, A. A. Arutiunian, șeful secției I-a pentru Europa din Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S. și E. A. Țarabrin, șeful Protocolului președintelui Consiliului de Miniștri al U.R.S.S.

MOSCOVA 15 (Agerpres). — TASS transmite:

La 15 mai V. M. Molotov, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri și ministru al Afacerilor Externe al U.R.S.S. a primit pe dl. Guy Mollet, președintele Consiliului de Miniștri al Franței, și pe dl. Christian Pineau, ministrul Afacerilor Externe.

Din nou despre „cazul Crabb"

Din inițiativa opoziției laburiste, la 14 mai au avut loc în Camera Comunelor dezbateri în problema acțiunilor scafandrului englez Crabb în timpul staționării la Porthsmouth a vaselor militare sovietice cu care N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov au sosit în Anglia.

Cercurile largi ale opiniei publice au calificat apariția scafandrului în apropierea vaselor sovietice ca o „operație de spionaj submarin". Aceste acțiuni au stîrnit indignare în Anglia. Conducerea opoziției laburiste a profitat de acest incident pentru a critica politica guvernului englez, învinuindu-l că controlează insuficient organele de informații. Tocmai în acest spirit a vorbit liderul opoziției, Gaitskell, care a deschis dezbaterile.

Răspunzîndu-i, primul ministru Eden a declarat că nu intenționează să discute probleme care privesc serviciul secret. El a declarat de asemenea că nu poate adăuga nici un cuvînt la cele spuse la 9 mai cînd a lăsat să se înțeleagă limpede că cele întîmplate nu au fost autorizate de miniștri. „Aceasta se referă la toți miniștrii Majestății Sale, — a spus primul ministru — și la toate aspectele acestui caz".

Eden a spus în continuare: „Pe atunci eu și colegii mei am dus tratative importante cu conducătorii sovietici. Nu am știut absolut nimic despre un asemenea fapt. Dacă n-aș fi declarat aceasta în public într-un mod cu totul neechivoc, s-ar fi pus la îndoială sinceritatea poziției noastre în timpul acestor tratative".

In încheiere Eden a spus: „In această problemă pornesc nu numai de la interesele țării. Aici sînt de asemenea afectate interese internaționale foarte importante. Trebuie să recunosc că sînt preocupat de faptul ca rezultatele tratativelor noastre cu conducătorii sovietici să fie în realitate acel început al începutului despre care am vorbit. Intenționez să mențin cu orice preț această posibilitate. Sper că și conducătorii sovietici se gîndesc la aceeași politică. De aceea, îmi exprim regretul în legătură cu actualele dezbateri și nu voi adăuga nimic mai mult".

Rezoluția opoziției care condamnă guvernul, a fost respinsă cu 316 voturi contra 229.

În 24 de ore

PARIS. Intre 13 și 18 mai a.c. are loc la Paris întîlnirea internațională a creatorilor de filme organizată de Asociația franceză a autorilor de filme, la care participă reprezentanții a 27 țări. R.P.R. este reprezentată la această reuniune de George Macovescu, director general al Cinematografiei și Haralambie Boroș, regizor.

BUDAPESTA: Anul trecut, guvernul turc a organizat un concurs internațional pentru proiectul construcției unei hidrocentrale în Turcia. Cel mai bun proiect a fost cel ungar. In conformitate cu acest proiect a început construirea hidrocentralei, care va fi pusă în funcțiune la mijlocul anului viitor. Odată cu construirea hidrocentralei, Ungaria va construi de asemenea o linie pentru transportul energiei electrice în lungime de peste 100 km.

DJAKARTA. La 14 mai, la invitația Sovietului Suprem al U.R.S.S., o delegație de deputați ai parlamentului indonezian în frunte cu președintele parlamentului Cartono, a părăsit Djakarta, îndreptîndu-se spre U.R.S.S.

PRAGA. — La întoarcerea din Uniunea Sovietică, ministrul Afacerilor Externe al Franței, Christian Pineau, va vizita Praga la invitația guvernului cehoslovac.

DELHI. Ziarul „Times of India" anunță că la un miting care a avut loc recent Djoshi, membru al Comitetului Central al Partidului Comunist din India a declarat că Partidul Comunist din India a hotărît să sprijine cel de al doilea plan cincinal al guvernului indian, deoarece acest plan prevede industrializarea țării. Indeplinirea cu succes a acestui plan, a spus Djoschi, va însănătoși economia țării și va ridica nivelul de trai al maselor. Salutînd intențiile guvernului de a dezvolta industria grea în sectorul de stat, Djoshi a declarat că aceste măsuri vor permite guvernului să obțină controlul efectiv asupra sectorului particular.

LONDRA. La 14 mai a sosit la Londra, pe bordul motonavei „Viaceslav Molotov", primul grup de turiști sovietici.

Contribuție deosebită la cauza destinderii internaționale

(Urmare din pag. I-a)

După cum s-a mai anunțat, subcomitetul Comisiei O.N.U. pentru dezarmare care timp de 6 săptămîni a ținut ședință la Londra și-a încheiat sesiunea de curind fără să se ajungă la vreun acord. Lipsa de rezultate a activității de pînă acum a acestui subcomitet— se subliniază în declarația guvernului sovietic — este legată, nu în ultimul rînd, de faptul că toți membrii subcomitetului, afară de U.R.S.S., sînt membri activi ai blocului atlantic (N.A.T.O.). Recenta sesiune a Consiliului N.A.T.O. a arătat că principalii participanți la acest bloc se înțeleg între ei să sporească înarmările, să înarmeze armatele acestei coaliții cu arma atomică.

Promovarea unei asemenea politici care să faciliteze cursa înarmărilor este strîns legată de interesele meschine ale marilor monopoluri care se ocupă cu producția de arme, obținînd profituri fabuloase de pe urma livrărilor de tunuri, tancuri sau avioane.

Cursa înarmărilor ce se desfășoară în diferite țări din Occident apasă ca o povară grea pe umerii milioanelor de oameni ai muncii. Cheltuielile militare sînt străine intereselor popoarelor, intereselor consolidării păcii generale. Dată fiind situația existentă, guvernul sovietic consideră că în prezent sînt necesare, în primul rînd, acțiuni practice care ar putea contribui la rezolvarea problemei reducerii substanțiale a armamentelor statelor și a încetării cursei înarmărilor. Tocmai pe linia acestor măsuri practice se situează importanta hotărîre a guvernului U.R.S.S. care prevede:

1. Să se efectueze în termen de un an, pînă la 1 mai 1957, o reducere nouă și mai însemnată a efectivului forțelor armate ale Uniunii Sovietice și anume — cu 1.200.000 de oameni în afară de reducerea forțelor armate ale U.R.S.S. cu 640.000 de oameni, efectuată în anul 1955.

2. In conformitate cu aceasta să desființeze 63 de divizii și diferite brigăzi, printre care 3 divizii de aviație și alte unități militare, cu un efectiv de peste 30.000 de oameni care se află pe teritoriul R.D. Germane.

Să desființeze de asemenea o parte din școlile militare ale armatei sovietice.

Să treacă în conservare 375 de nave de război ale flotei maritime militare.

3. In conformitate cu cele de mai sus să reducă armamentele și tehnica de luptă a forțelor armate ale U.R.S.S., precum și cheltuielile Uniunii Sovietice pentru nevoile militare prevăzute în bugetul de stat al U.R.S.S.

4. Să dea militarilor lăsați la vatră posibilitatea de a se încadra în muncă în industrie și agricultură.

In declarație se precizează că guvernul sovietic va fi gata să examineze problema reducerii în continuare a forțelor armate ale U.R.S.S. dacă puterile occidentale — Statele Unite ale Americii, Anglia și Franța — vor efectua la rîndul lor o reducere corespunzătoare a forțelor lor armate și a armamentelor lor.

Nu încape îndoială că înfăptuirea unor asemenea măsuri ar fi o etapă importantă pe calea înfăptuirii unui program atotcuprinzător de dezarmare, ar crea premize reale pentru grăbirea rezolvării problemei interzicerii armelor atomice și cu hidrogen. Firește unora dintre diplomații occidentali, legați de interesele trusturilor de armament și adepți ai politicii „de pe poziții de forță", le va veni greu să înțeleagă cum de U.R.S.S. poate reduce efectivul forțelor sale armate cu 1.200.000 de oameni, cum de a adoptat asemenea măsuri ca cele enumerate mai sus și vor căuta să explice noul document sovietic în mod tendențios. Acest lucru însă nu va putea umbri cîtuși de puțin importanța excepțională a declarației guvernului sovietic, care dă posibilitatea la peste un milion de oameni să-și reia locurile de muncă, contribuind și astfel la îndeplinirea cu succes a planului cincinal.

Opinia publică mondială și alături de ea poporul romîn salută din inimă, cu bucurie, hotărîrea guvernului sovietic în problema dezarmării ca pe un document istoric menit să ducă la slăbirea încordării internaționale.

D. MIHAIL

★ ★

Hotărîrea sovietică ar putea contribui la crearea unei atmosfere de încredere („Associated Press")

Puterile occidentale vor trebui să-și reconsidere planurile proprii de dezarmare în funcție de hotărîrile sovietice („Agenția France Presse")

Declarația lui Dulles

Agenția Reuter subliniază că hotărîrea cu privire la reducerea efectivului forțelor armate a venit după ce „Uniunea Sovietică a făcut surprinzător de multe pentru a determina Occidentul să accepte o reducere a înarmărilor, renunțînd chiar și la cererea sa anterioară de a se reduce întîi armamentul atomic și apoi armamentul convențional".

Ce perspective deschide noua propunere sovietică problemei dezarmării? Agenția americană Associated Press arată că „anumite cercuri diplomatice consideră că hotărîrea sovietică ar putea contribui la crearea unei atmosfere de încredere în care s-ar putea realiza oarecari progrese în problema dezarmării". Agenția France Presse referindu-se la punctul de vedere al cercurilor din preajma O.N.U. relatează că „puterile occidentale vor trebui să-și reconsidere planurile proprii de dezarmare în funcție de hotărîrile sovietice.

★

La conferința de presă săptămînală de la departamentul de stat al S.U.A., secretarul de stat Dulles a dat citire unei declarații în care se spune că Statele Unite salută hotărîrea guvernului sovietic de a-și reduce forțele armate în decurs de un an cu 1.200.000 de oameni „dacă aceasta va fi o dovadă a intenției de a renunța la folosirea forței în treburile internaționale". In declarația sa secretarul de stat încearcă în continuare să explice această acțiune importantă a guvernului sovietic prin motive de ordin secundar, printre care nevoile economice interne ale Uniunii Sovietice

Dulles a susținut că propunerile Statelor Unite în problema reducerii forțelor armate și armamentelor „merg mai departe decît propunerile Uniunii Sovietice". El a declarat că Statele Unite „sînt gata oricînd să se unească cu Uniunea Sovietică și cu celelalte țări în vederea realizării unui program care să dea întregii lumi posibilitatea de a reduce continuu povara înarmărilor

„Scînteia tineretului"
Pag. 4-a 16 mai 1956

Din partea Comitetului Central al P.C.U.S.

Comitetul Central al P.C.U.S. anunță cu durere moartea tragică și timpurie survenită la 13 mai a tovarășului Alexandr Aleksandrovici Fadeev — mare scriitor sovietic, membru supleant al C.C. al P.C.U.S., secretar al conducerii Uniunii Scriitorilor din U.R.S.S., deputat al Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Alexandr Aleksandrovici Fadeev

La 13 mai 1956, a decedat în condiții tragice, în al 55-lea an al vieții Alexandr Aleksandrovici Fadeev, mare scriitor sovietic, membru supleant al C. C. al P.C.U.S., deputat al Sovietului Suprem al U.R.S.S., secretar al conducerii Uniunii scriitorilor din U.R.S.S., membru al Biroului Consiliului Mondial al Păcii.

A încetat din viață în mod prematur unul din talentații scriitori sovietici, autor al unor opere beletristice bine cunoscute și iubite de popor.

Aleksandr Aleksandrovici Fadeev s-a născut în orașul Kimrî, regiunea Kalinin, în 1901 într-o familie de felceri. El și-a petrecut copilăria și tinerețea în Extremul Orient. A. A. Fadeev începe să desfășoare activitatea revoluționară în vîrstă de 17 ani. In 1918 el intră în rîndurile partidului comunist, luptă pentru puterea bolșevică, care lupta împotriva bandelor lui Kolceak și a intervenționiștilor japonezi. In anii 1919—1920 el participă la lupta partizanilor din Extremul Orient împotriva gardiștilor albi și a intervenționiștilor și apoi zdrobirea lui Kolceak duce muncă politică în rîndurile Armatei Roșii.

In 1921 A. A. Fadeev a fost ales delegat la Congresul al X-lea al partidului. Împreună cu un grup de delegați la Congres el a participat la lichidarea rebeliunii contrarevoluționare de la Kronstadt.

Intre anii 1922—1924, A. A. Fadeev a studiat la Academia de mine iar în perioada 1924—1926 a dus munci de partid în Kuban, la Rostov pe Don și la Moscova.

Cu începere din anul 1926, A. A. Fadeev trece la muncă de conducere pe tărîm literar. El a fost unul din organizatorii activi ai Uniunii scriitorilor sovietici și timp de mulți ani a fost unul din conducătorii Uniunii.

La Congresele al XVIII-lea și al XIX-lea ale Partidului Comunist, A. A. Fadeev a fost ales membru al C.C. al partidului; Congresul al XX-lea al partidului l-a ales membru supleant al C.C. al P.C.U.S.

A. A. Fadeev a făcut mult pentru dezvoltarea literaturii sovietice, luptînd pentru ideologia ei comunistă și pentru înalta ei măiestrie artistică. A. A. Fadeev și-a început activitatea literară în 1922. Povestirea „Infrîngerea", care a apărut în 1927 și care l-a adus o largă popularitate, este una din cele mai remarcabile opere ale literaturii sovietice.

In anii treizeci A. A. Fadeev lucrează la marele său roman „Ultimul din Udeghe", consacrat perioadei războiului civil din Extremul Orient.

A. A. Fadeev a oglindit măreția faptei de eroism ale poporului sovietic din anii Războiului pentru Apărarea Patriei într-o serie de reportaje și corespondențe de pe front, în cartea „Blocada Leningradului" și în remarcabila operă, care a devenit una din cele mai dragi cărți ale poporului sovietic și mai ales tineretului — romanul „Tînăra Gardă", distinsă cu premiul Stalin clasa I.

A. A. Fadeev a scris de asemenea o serie de lucrări asupra teoriei realismului socialist și articole consacrate problemelor actuale ale dezvoltării literaturii sovietice.

Fiind unul din cei mai proeminenți reprezentanți ai culturii sovietice, A. A. Fadeev s-a bucurat de respectul și dragostea profundă a cercurilor largi ale intelectualilor sovietici. A. A. Fadeev este cunoscut nu numai în țara noastră ci și departe de hotarele ei. Cărțile lui au fost traduse în multe limbi și au fost tipărite în milioane de exemplare. Activitatea desfășurată de A. A. Fadeev în apărarea păcii a avut un rol însemnat pentru unirea forțelor intelectualilor progresiști din străinătate.

Guvernul sovietic a dat o înaltă prețuire meritelor lui A. A. Fadeev, decorîndu-l cu două ordine Lenin și cu Medalii.

In ultimii ani A. A. Fadeev, a suferit de o boală progresivă grea — alcoolismul, care a dus la slăbirea activității lui creatoare. Măsurile medicale luate timp de cîțiva ani nu au dat rezultate pozitive. Intr-o stare de puternică depresiune sufletească provocată de o nouă criză a bolii, A. A. Fadeev și-a pus capăt vieții.

Moartea tragică a smuls din rîndurile noastre un fiu credincios al poporului sovietic, un artist talentat, un patriot al patriei noastre socialiste.

Moștenirea creatoare a lui A. A. Fadeev pătrunsă de dragoste pentru poporul său și de încrederea în victoria comunismului este un bun al culturii noastre socialiste.

In sala Coloanelor din Moscova

MOSCOVA 15 (Agerpres). — TASS transmite: A încetat din viață tragic și timpuriu marele scriitor sovietic Alexandr Aleksandrovici Fadeev, membru supleant al C.C. al P.C.U.S., secretar al conducerii Uniunii scriitorilor din U.R.S.S., deputat al Sovietului Suprem al U.R.S.S., membru al Biroului Consiliului Mondial al Păcii, membru al Prezidiului Comitetului Sovietic pentru Apărarea Păcii. Milioane de oameni l-au cunoscut pe A. A. Fadeev ca unul din talentații scriitori sovietici, autor al operelor artistice îndrăgite de popor; „Infrîngerea", „Ultimul din Udeghe", „Tînăra Gardă", constructor activ al culturii sovietice, remarcabil activist al mișcării partizanilor păcii.

La 15 mai sicriul cu corpul neînsuflețit al scriitorului a fost depus în Sala coloanelor a Casei Sindicatelor. Lustrele sînt acoperite cu voaluri negre. Coloanele sînt înfășurate în văluri negre și roșii.

La ora 14 s-a deschis accesul oamenilor muncii pentru a-și lua rămas bun de la defunct. La sicriul lui A. A. Fadeev au venit rude, prieteni, scriitori.

Din garda de onoare fac parte tovarășii N. A. Bulganin, N. S. Hrușciov, L. M. Kaganovici, G. M. Malenkov, A. I. Mikoian, V. M. Molotov, M. G. Pervuhin, M. Z. Saburov M. A. Suslov, K. E. Voroșilov, G. K. Jukov, L. I. Brejnev, D. T. Șepilov, E. A. Furțeva, N. M. Șvernik, A. B. Aristov, N. I. Beliaev, P. G. Moskatov. Alături de ei din garda de onoare fac parte scriitorii A. A. Surkov, N. S. Tihonov, K. M. Simonov, V. N. Ajaev, B. N. Polevoi, V. A. Smirnov, G. M. Markov, V. V. Ivanov, V. A. Kocetov.

După ce au făcut parte din garda de onoare, conducătorii partidului și guvernului, se apropie rudele lui A. A. Fadeev și mai rămîn cîteva minute lingă sicriu.

Noutăți despre tineretul lumii

Studenții din Cluj care au vizitat Debreținul au sosit la Budapesta. Delegația a fost primită de ministrul învățămîntului, Istvan Soeter. Academicianul Constantin Daicovici, conducătorul delegației, a exprimat în numele delegației mulțumiri pentru călduroasa primire

★

După cum anunță agenția France Presse, în Argentina continuă mișcările studențești.

Au avut loc numeroase încăierări, în special la Buenos Aires și la Cordoba; ciocnirile de la Cordoba s-au soldat cu 20 de răniți.

Agenția France Presse subliniază că aceste mișcări studențești pun „problema arzătoare a laicității și libertății învățămîntului".

Rezultatele tratativelor sovieto-japoneze în problema pescuitului și ajutorării naufragiaților

MOSCOVA 15 (Agerpres). — TASS transmite următorul comunicat cu privire la rezultatele tratativelor între U.R.S.S. și Japonia în problemele pescuitului și ajutorării naufragiaților.

Intre 29 aprilie și 14 mai, la Moscova au avut loc tratative între delegațiile sovietică și japoneză în problemele pescuitului în partea de nord-vest a Oceanului Pacific și ajutorării naufragiaților.

Delegația sovietică a fost condusă de A. Ișkov, ministrul Industriei peștelui al U.R.S.S., iar delegația japoneză — de I. Kono, ministrul Agriculturii și Silviculturii al Japoniei. In cursul tratativelor, părțile au discutat în mod amănunțit diferite probleme legate de reglementarea pescuitului în partea de nord-vest a Oceanului Pacific și au considerat necesar să ia măsuri corespunzătoare pentru menținerea unei producții maxime și stabile de pește în zonele de exploatări piscicole inclusiv de somoni în Extremul Orient.

In urma tratativelor care s-au desfășurat în spiritul înțelegerii reciproce și al sincerității la 14 mai 1956 au fost semnate convenția cu privire la pescuit și acordul cu privire la ajutorarea naufragiaților.

In convenție și în acord se prevede că ele vor intra în vigoare în ziua intrării în vigoare a tratatului de pace sau în ziua restabilirii relațiilor diplomatice între U.R.S.S. și Japonia.

In legătură cu aceasta A. Ișkov și I. Kono au avut un schimb de păreri în problema normalizării relațiilor și au căzut de acord ca în scopul intrării cît mai grabnice în vigoare a convenției și a acordului ar fi necesar ca în cel mai scurt timp, dar nu mai tîrziu de 31 iulie 1956, să fie reluate tratativele cu privire la normalizarea relațiilor sovieto-japoneze.

A. IȘKOV	I. KONO
șeful delegației U.R.S.S.	șeful delegației japoneze

Ultimele știri SPORTIVE

„Cursa Păcii" a luat sfîrșit

✻ C. Dumitrescu pe locul II (Individual)

✻ Echipa R.P.R. pe locul VI în clasamentul general

PRAGA 15 (Agerpres). — prin telefon:

Cea de a 9-a ediție a grandioasei competiții cicliste „Cursa Păcii" Varșovia—Berlin—Praga s-a încheiat marți cu victoria sportivului polonez Stanislav Krolak. Reprezentantul țării noastre, Constantin Dumitrescu a ocupat locul doi realizînd o performanță de valoare în întrecerea cu cei mai puternici cicliști amatori din lume. Este cel mai bun rezultat înregistrat de un ciclist romîn în cele 9 ediții ale „Cursei Păcii".

C. Dumitrescu

Dumitrescu a fost unul din principalii protagoniști ai Cursei Păcii din acest an. Prezența la toate acțiunile importante din fiecare etapă, combativ și plin de inițiativă el a impresionat prin rezistența puțin obișnuită pentru cei 22 de ani pe care îi are. In etapa a III-a campionul nostru a cucerit chiar tricoul galben, apoi a trecut pe locul 12, dar nu s-a descurajat și în ultimele etape a recuperat multe minute,

Ultima etapă a „Cursei Păcii" s-a disputat pe traseul Brno-Praga (224 km.) pe un timp nefavorabil. Chiar de la plecare, cicliștii au de înfruntat o adevărată furtună, cu vînt năprasnic din față și ploaie rece. Se rulează în pluton compact pînă la km. 15 cînd se distanțează un mic grup condus de bulgarul Kolev, sovieticul Klevțov, cehoslovacul Krivka și romînul Zanoni. Cadența cursei este destul de înceată, din cauza vîntului, dar fugarii reușesc să-și creeze un mic avans care ajunge la aproape 2 minute în orașul Jihlava (km. 82) unde Krivka cîștigă sprintul, întrecînd pe Zanoni. In pluton, Krolak și Dumitrescu se supraveghează cu strășnicie.

Cei din față profită și își măresc avansul la aproape 5 minute, apoi la 6 minute. Fruntașii clasamentului sînt în pericol, dar Dumitrescu, secondat de Șandru și Ion Vasile, trece la conducerea plutonului pentru a-și apăra locul doi cucerit cu atîtea eforturi în etapa 11-a. Pe ultimii 30 km. Dumitrescu își mai încearcă șansa lansînd cîteva atacuri viguroase însă Krolak și ceilalți cicliști polonezi ripostează la timp, arătînd că totuși 2'24" sînt un avans destul de mare pentru ca să sosească cu tricoul galben la Praga. Grupul din față mai pierde din avans, dar păstrează aproape 2 minute și intră pe străzile orașului Praga unde o mulțime imensă salută sosirea cicliștilor. Inainte de sosirea pe stadionul Spartak, ciclistul sovietic Evgheni Klevțov, sprintează irezistibil și cîștigă o minunată victorie în această ultimă etapă. După 2 minute a sosit și plutonul cu fruntașii clasamentului, în care se aflau Dumitrescu și Șandru.

Clasamentul general individual: 1. Stanislav Krolak (R.P.P.) a parcurs 2213 km. în 59h.11'56"; 2. Constantin Dumitrescu (R.P.R.) 59h.14'20"; 3. Kolumbet (U.R.S.S.) 59h.16'11"; 4. Nyman (Finlanda) 59h.17'41"; 5. Kolev (R.P.B.) 59h.18'00".

Clasamentul general pe echipe: 1. U.R.S.S. 177h.37'19"; 2. R. P. Polonă 177h.44'29"; 3. Belgia 178h.09'02"; 4. R. D. Germană 178h11'18"; 5. R. Cehoslovacă 178h.24'15"; 6 R.P.R. 178h.29'14"; 7. Suedia; 8. R. P. Bulgaria; 9. Olanda; 10. Italia; 11. R.P.F. Iugoslavia; 12. Danemarca; 13. Franța; 14. R. F. Germană.

Motocicliștii dinamoviști la Ruse

Duminică s-a desfășurat în orașul Ruse un concurs motociclist internațional de viteză la care au luat parte motocicliști fruntași din R.P. Bulgaria și R.P.R., reprezentînd asociația Dinamo București.

In proba de 125 cmc victoria a revenit motociclistului romîn Popa Iosif, care a parcurs traseul (21 km) în timpul de 17'53"2/10.

Cursa rezervată motocicletelor de 250 c.m.c. a fost cîștigată de maestrul sportului din R. P. R., Iosif Kerestes. In proba feminină de 250 cmc. pe primul loc s-a clasat sportiva bulgară Paca Mancieva, urmată de reprezentantele asociației Dinamo Venera Vasilescu și Ilona Ketves.

In proba rezervată motocicletelor de categoria 350 cmc., concurenții au avut de acoperit traseul în 13 ture (28,300 km.). **Victoria a revenit motociclistului romîn Vasile Szabo** cu timpul de 22'11"12/10. Cu mult interes a fost urmărită întrecerea motocicletelor de categoria 500 c.mc. Pe primul loc s-a clasat sportivul bulgar Todov Gigov care a parcurs 15 ture (31,500 km.) în 23'48"8/10. El a fost urmat de dinamovistul Ion Olaru.

Campionatele republicane individuale de box

Joc tehnic nesatisfăcător ★ Arbitraj incompetent

De aproape o săptămînă ringurile instalate în sala Floreasca găzduiesc întrecerile finale ale campionatelor republicane individuale de box. Pînă acum a evoluat marea majoritate a boxerilor înscriși la campionate și printre aceștia foarte mulți tineri. Este desigur îmbucurătoare prezența a cît mai mulți tineri în rîndul acelora care-și dispută cinstea de a îmbrăca tricourile de campioni republicani și faptul a fost de altfel consemnat în cronicile de specialitate. Dintre aceștia mulți sînt nu numai tineri ca vîrstă ci și în practicarea boxului. De aceea cu atît mai valoroasă apare comportarea unora dintre ei în fața unor boxeri rutinați.

Din păcate numărul acelora care practică un box „curat", tehnic, care fac adevărată scrimă pugilistică este încă îngrijorător de mic. Aceia dintre tineri care și-au însușit cît mai multe cunoștințe de box au reușit să aibă și o comportare bună și să-și atragă aplauzele unui public entuziast, chiar și competent. Evoluția lui A. Olteanu, I. Olaru, Motea Zaharia, V. Vintilă, A. Drăgan, A. Morăruș, W. Stoianovici, I. Boceanu și altora ne-a făcut o adevărată plăcere nu numai prin dîrzenia cu care au luptat ci prin boxul frumos, tehnic practicat de ei. De altfel mulți din cei citați au făcut destule „zile grele" fruntașilor acestui sport, cu care s-au întîlnit. In rîndurile de mai sus nu am amintit de acei tineri care și-au cucerit de acum consacrarea chiar pe plan internațional cum ar fi M. Biedl, Puiu Nicolae etc. Desigur toți aceștia mai au încă de învățat, dar ar fi de dorit să-și însușească numai lucruri bune și nu obișnuitele „artificii" ale unor boxeri rutinați, dar deficitari la capitolul pregătire.

Accentuăm că aprecierile pozitive se răsfrîng numai asupra unui lot restrîns de boxeri tineri, pentru că din păcate cei mai mulți practică un box dezordonat, cu obstrucții, neavînd o suficientă pregătire tehnică, fizică și tactică. Urmînd exemplul prost al unor pugiliști mai vechi ei pun accentul pe o combativitate lipsită de conținut. Ne referim la V. Mahu, Virgil Filiuță, V. Csomormaty, N. Pazmany și alții.

Rîndurile de mai sus — după cum s-a putut constata — se referă la acei boxeri care sînt la începutul carierii, care constituie rezerva de cadre. Despre ceilalți desigur sînt de făcut aprecieri separate.

★

O problemă care revine mereu și a fost resimțită cu ocazia desfășurării întrecerilor de pînă acum este și aceea a arbitrajului. In general acesta poate fi considerat nesatisfăcător. Ingrijorător este faptul că anumite greșeli de arbitraj revin cu o perseverență demnă de o cauză mai bună. Arbitrii în ring se pierd de cele mai multe ori, numără boxeri care cad din împingeri și nu din lovituri clare și invers, dau avertismente în momente nepotrivite sau, ceea ce este mai grav, nu sancționează boxul nereglementar etc. Arbitrii de margine punctează de multe ori eronat și deciziile revin în consecință. Am remarcat ca foarte grav faptul că la multe meciuri arbitrajele nu sînt unitare și doar jocul fanteziei unor arbitri decide pe învingător (P. Tonita la meciul I. Toma—A. Bariciu etc.).

Intrecerile de box se apropie de ziua cînd vor fi desemnați campionii. Sperăm că cel puțin în reuniunile care au mai rămas vom putea avea cuvinte de laudă nu numai pentru boxeri, ci și pentru arbitri. Boxerilor le dorim să fie cît mai mulți care să concureze la cucerirea cupei pentru „cel mai tehnic boxer".

S. OPREA